ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணம்

(ப்ர—அ.)

9-x-'74.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை விளக்கவந்த சாஸ்த்ரங்கள் பலவும் பலமுகமாகப் பேசியுள்ளன. "யே கண்டலக்நதுலஸீநளிநாக்ஷமாலா : யே பாஹுமூலபரிசிஹ்நிதசங்கசக்ரா :, யே வா லலாடபலகே லஸதூர்த்வபுண்ட்ரா : தே வைஷ்ணவா புவநம் ஆசு பவித்ரயந்தி" என்கிற சுலோகம் பெரும்பாலும் பலருமறிந்ததேயாகும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய வெளிவேஷங்களை மாத்திரம் இந்தச்லோகம் தெரிவிக்கின்றதேயன்றி அந்த : கரணத்தில் இருக்கவேண்டிய அம்சங்களில் ஏகதேசத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. அவற்றைத் தெரிவிக்கின்ற ச்லோகங்களும் இதிஹாஸ புராணங்களில் மிக மலிந்துகிடக்கின்றன.

பகவத்கீதையில் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் (ச்லோ. 5) "அஹிம்ஸா ஸமதா" என்றவிடத்தில் ஸமதா என்பதை விவரித்தருளாநின்ற நமது பாஷ்யகாரர், "ஸமதா—ஆத்மநி ஸுஹ்ருத்ஸு விபக்ஷேஷு ச ஸமமதித்வம்" என்று உரைத்தருளினர். அங்கு தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் *ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷே — இதி பகவத்பராசரவசந மிஹ தத்தத்பதை : ஸ்மாரிதம் * என்றருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-20) * நசலதி நிஜவர்ணதர்மதோ ய : ஸமமதி ராத்ம ஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே, நஹரதி நச ஹந்தி கிஞ்சிதுச்சை : ஸிதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணுபக்தம் * என்றுள்ள சுலோக ரத்நமே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இதில் * ஸமமதிராத்மஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே * என்கிற இரண்டாவது பாதம் முக்கியமாகக் கணிசிக்கத்தக்கது· தன்னிடத்திலும் தன் நண்பர்களிடத்திலும் தன் பக்கலில் பகை பாராட்டுமவர்களிடத்திலும் ஒருநிகரான புத்தியை யுடையவனாயிருப்பவன் எவனோ அவனே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்று இதனால் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம் ப்ரஹலாதாழ்வான் போல்வாரிடத்தில் இருந்ததாகக் கதைகளில் கேட்டுவருகின்றோ மத்தனையல்லது இக்காலத்தில் சில வ்யக்திகளிடத்திலாவது இதைக் காண முடியுமோ என்று பார்த்தால் முடியாதென்றே முடிவுகட்டவேண்டியதாகும்.

முற்காலத்தில் பட்டர் நம்பிள்ளை போல்வாருடைய சில இதிஹாஸங்களை நாம் கேட்கும்போதும் புத்தகங்களில் வாசிக்கும் போதும் 'உண்மையாக இங்ஙனே நடந்திருக்குமா !' என்று அதிசங்கிக்குமவர்களாக நாம் இருக்கின்றோமே தவிர, 'நாமும் அந்த நடையைச் சிறிதாகிலும் அநுகரிக்க முயலவேண்டும்' என்று பாரிக்கிற அதிகாரிகள் இலரென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் "குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்" என்றவிடத்து ஜநந்யாசார்யருடைய வியாக்கியானமான ஆய்ப்படியில் —

"பட்டர் ஒருநாள் பெருமாள் ஸந்நிதியிலே அநுஸந்தானம் பண்ணாநிற்க, சிலர் செவி பொறுக்கவொண்ணாத பருஷோக்தி பண்ணக் கேட்டு, சாத்தின திருவாழிமோதிரத்தையும் திருப்பரியட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலிகளைப்பார்த்து, இவர்கள் பருஷித்ததுக்கு நான் அஞ்சிக் கொடுத்தேனன்று ; நாமறியாத தோஷங்களையும் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி சொன்ன உபகாரத்தைப் பற்றக் கொடுத்தேனத்தனை.........என்றருளிச் செய்தார்" என்று காண்கிறது· பட்டர் தம்மை தூஷித்தவர்களுக்கு பூஷண தானமும் பீதாம்பர தானமும் செய்தருளியதாக இங்ஙனே இதிஹாஸம் காண்கிறோம். இதையெல்லாம் நாம் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும்போது கல்லும் கரையும்படி உரைக்கின்றோம் ; கேட்பவர்களும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து புளகாஞ்சிதராய்க் கேட்கிறார்கள். ஆனால் அவரவர்களுடைய அனுஷ்டானம் எங்ஙனே யிராநின்றதென்று பார்த்தால் வாய்திறக்க வழியேயில்லை.

நமக்கு நைச்யா நுஸந்தாநம் ஸ்வரூபம் என்றறிந்து நாம் "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" என்றும் "சீலமில்லாச் சிறியன்" என்றும் பலவாறு பாசுரங்களையும் ச்லோகங்களையும் முன்னிட்டுத் தாழ்வு சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். நம் வாயினால் வெளி வந்த அந்தத் தாழ்வுதன்னையே பிறரொருவர் நம்மை நோக்கி எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினால் 'என்னையா நீச னென்றாய்? என்னையா நிறையொன்று மில்லாதவனென்றாய்? என்னையா சீலமில்லாச் சிறியனென்றாய்? பாவி! நீயன்றோ இப்படிப்பட்டவன்' என்று உடனே அவரை ஆயிரம் வகையாக தூஷிக்கவும் தண்டிக்கவும் தண்டிப்பிக்கவும் எழுகின்றோம். ஒவ்வொருவரும் தம்தம் அனுபவத்தில் இதை நிச்சயமாகக் காணலாம்.

சில விசேஷ காலங்களில் பெரியார்களை எழுந்தருளப்பண்ணி 'ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் ஸாதிக்கவேணும்' என்று வேண்டுகிறோம். அதற்கு அவர்கள் 'ஐயோ! அடியேனுக்கென்ன யோக்யதை யுண்டு? ஸகல விதத்திலும் அயோக்யனன்றோ அடியேன்' என்று பலபடியாக நிகர்ஷா நு ஸந்தானம் பண்ணுகிறார்கள். இந்த அநுஸந்தானம் உள்ளவாறு செய்கிறபடியா? அல்லது இங்ஙனே சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுவது ஒரு உபசார வழக்கு என்று கொண்டு செய்கிறபடியா? என்று நாம் யோசித்தால், அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நம்மால் தெரிந்து கொள்ளமுடியாதாயினும், அவர்கள் தாங்கள் அநுஸந்தித்த நீசத்தன்மையை நம் வாயினால் சொல்லிக்காட்டின விடத்தும், (அதாவது நீர் மிகவும் அயோக்கியர் என்று பிறர் சொன்ன விடத்திலும்) அவர்கள் உகந்தேயிருப்பார்களாயின் அப்போது தான் அவர்களுடைய நைச்யா நு ஸந்தானத்தை நாம் ஸஹ்ருதயமென்று நினைக்கலாகும்.

'அஹம் அமர்யாத:, அஹம் க்ஷுத்ர:' என்று நைச்யாநு ஸந்தானம் பண்ணுமவர்கள் "த்வம் அமர்யாத:, த்வம் க்ஷுத்ர:" என்கிற பரோக்திகளை உகந்திருக்கிறார்களா? என்றே நாம் பார்க்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் போல்வாரான சிலரே அங்ஙன மிருந்தார்கள் என்றே சொல்லவேண்டியதாகின்றது. தம்மைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷோக்திகளைச் சிறிதும் ஸஹியாமல் உடனே பிரபலமாக ப்ரதிஸத்காரம் செய்யப்புறப்படுமவர்கள் தாங்கள் செய்துகொள்ளும் நிகர்ஷாநு ஸந்தானம் அர்த்தமற்றது என்றே சொல்லவேண்டும்.

"ஒருவன் உன்னை இடது தாடையில் அறைந்தானாகில் உடனே அவனுக்கு நீ வலது தாடையை ஆதரவோடு காட்டு" என்று பிரஸங்க மேடைகளில் பேசுவாரை மிக மிகக் காண்கிறோம். அப்படி அவர்கள் பேசி இப்பால் வந்தவுடனே அவரை ஒருவர் அடிப்பதாகக் கையோங்கும்போதே என்ன நடக்கிறதென்பதையும் காணு கின்றோம்.

ஸபைகளில் சிலர் உபந்யாஸம் பண்ணி முடிக்கும்போது "ஒன்றுமறியாத நான் ஏதோ தப்பும் தவறுமாக உளறிவிட்டேன்; இதில் நல்லது ஒன்றுகூட இராது; சிறியேனை க்ஷமிக்கவேணும்" என்று கால்மணி காலம் சொல்லி முடிப்பர்கள். இதேவார்த்தையை அவர் அயலார் வாயில் கேட்பாராகில் கோபாவேசங் கொண்டு கண்கள் சிவக்கப்பெற்று "எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது, நானா தப்பும் தவறுமாக உளறிவிட்டேன்" என்று ஆரம்பித்து (அவரே) பிரபலமாக அட்டஹாஸங்களைச் செய்யக் காண்கின்றோம். ஆசார்ய பீடம் வஹிக்கின்ற எந்த வ்யக்தியும் தம் நிகர்ஷத்தைத் தாம் அநுஸந்திக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்களேயல்லது, தம்மைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷத்தை ஆமோதிப்பவர்களாக இல்லையே? அப்படிப்பட்டவர்களன்றோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ பூர்த்தி யுடையவராவர்.

இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வ்யக்தி தேறுவது கஷ்டமாதலால் ஒருவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்ல* என்று நாம் சொல்லவும் நினைக்கவும் தகாது. *ப்ராஹ்மண்யாம் ப்ராஹ்மணாத் ஜாதத்வம் ப்ராஹ்மண்யம் * [ப்ராஹ்மண யோநியில் பிறப்பதே ப்ராஹ்மண்யம்] என்று சொல்லுவதுபோல, * வைஷ்ணவ்யாம் வைஷ்ணவாத் ஜாதத்வம் வைஷ்ணவத்வம் * [வைஷ்ணவ யோனியில் பிறப்பதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம்] என்று சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடையவும் திருவுள்ளம் புண்படாதபடி வர்த்திக்க வேண்டியது நமது கடமையே யாகும். ஒரு வைஷ்ணவருடைய திருவுள்ளம் கன்றினால் அதிற்காட்டிலும் அனர்த்தபீஜம் நமக்கு வேறில்லை என்கிற துணிவு பிறக்கவேணும். ... ...

எம்பெருமானாரும் - காளியமர்த்தனமும்.

(ப்ர—அ.)

* ஹே ராமாநுஜ! ஹே ஜகத்த்ரயகுரோ! ஹே புண்டரீகாக்ஷ! மாம் ஹே கோபீ ஜநநாத! பாலய பரம் ஜாநாமி நத்வாம் விநா * என்ற முகுந்த மாலை சுலோகத்தில் ராமாநுஜனென்றழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரானுடைய திருநாமத்தைக் கொண்ட எம்பெருமானார் கண்ணபிரான் செய்த செயல்களையெல்லாம் ஒருவாறு செய்தருளி யிருக்கிறாரென்று பரக்க நிரூபிக்கிற ப்ரகார மொன்றுண்டு. கண்ணபிரானுடைய சேஷ்டிதங்களுள் காளியமர்த்தனமுமொன்றாதலால் அதனை எம்பெருமானார் செய்தருளிய விதம் ஈண்டு நிரூபிக்கப் படுகிறது.

யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்னியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினனென்பது காளியமர்த்தன வரலாறு. இவ்வரலாற்றை வேதாந்த தேசிகன் யாதவாப் யுதயத்தில் கூறுமிடத்து நான்காவது ஸர்க்கத்தில் (ச்லோ. 125.) *விவிதமுநிஜநோப ஜீவ்ய தீர்த்தா விகமித ஸர்ப்பகணு பரேண பும்ஸா, அபஜத யமுநா விசுத்திமக்ர்யாம் சமித பஹிர்மத ஸம்ப்லவா த்ரயீவ * என்கிற ச்லோகத்தினால் கூறினர். ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி ராமாநுஜர் செய்தருளின செயலையே கண்ணபிரான் செய்த செயலுக்கு உவமையாகக் காட்டியருளினர். எங்ஙனேயென்னில், ஐந்தலை வாய்நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்ததானது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி எமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்ததானது—ஸ்வாமி ராமாநுஜர், பிறர் கூறின தவறான பொருள்களை யகற்றி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கினபடியாம். யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் வேதம் கொள்ளப்பட்டது; காளியன் ஸ்தாநத்தில் குதர்க்கவாதிகள் கொள்ளப்பட்டார்கள்; கண்ணனுடைய ஸ்தானத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கொள்ளப்பட்டார். * தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை * என்னும்படி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்ததுபோல, வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடையதாயிருக்கையாலே வேதத்தை யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் கொள்வது பொருந்தும். குதர்க்கவாதிகளை காளியன் ஸ்தானத்தில் கொள்வதற்கான பொருத்தம் இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது.

காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை உமிழ்ந்து நாசத்தை விளைத்தானென்று புராணங் கூறும். அப்படியே குதர்க்கவாதிகளும் ஐந்து விதமான துர்வாதங்களாலே பரமார்த்த நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர். எங்ஙனே யென்னில் ;

1. ஈச்வரனென்று ஒருவனைக் கொள்வது கூடாது; ஈச்வரனேயில்லை—என்பது ஒரு குத்ஸிதவாதம்.

2. ஈச்வரனுளனென்று இசைந்தாலும் அவன் அநுமாநத்தினால் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்திரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்பது மற்றொரு குத்ஸிதவாதம்.

3. சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை அங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்று வாதித்தல் வேறொரு குத்ஸிதவாதம்.

4. ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை, பலபல ஈச்வரர்களுளரென்று பல தெய்வங்களுக்கு ஈச்வரத்வம் காட்டி வாதித்தல் இன்னுமொரு குத்ஸிதவாதம்.

5. பிரபஞ்சமே கிடையாது, எல்லாம் சூனியம் என்று ஸர்வ சூன்யவாதம் பண்ணுகை ஸர்வோத்துங்கமான குத்ஸிதவாதம்.

ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்த வாதங்களினால் வேதத்தைக் கெடுத்த குதர்க்கவாதிகள் காளிய ஸ்தானத்திலே கொள்ளப்படுவது பொருந்தும். இக்கெடுதல்களையெல்லாம் நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர் ஸதர்த்த நிரூபணங்களினாலே போக்கி யருளினர்.

இங்கே மற்றொரு விசேஷமும் காணலாம். * வாய்த்த காளியன்மேல் நடமாடிய கூத்தனார்* என்று சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி பணித்தபடி காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போல, ஸ்வாமி யெம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்தமுடைய நாம் * நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே * என்று திருமாலை முதற் பாசுரத்தில் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரருளிச் செய்த கணக்கிலே யமகிங்கரர்களின் தலையிலே அடியிட்டுக் கூத்தாடப் பெறுவோம். "ததங்யமத துர்மதஜ்வலிதசேதஸாம் வாதிநாம் சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பத மதங்க்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம்" என்ற யதிராஜஸப்ததிஸூக்தியும் காண்க இந்த உபந்யாயம் நாலைந்து நாள் விவரிக்கத்தகும்,

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கிருஷ்ணகிரியில் ஸ்ரீமதி வெங்கடலக்ஷ்மியம்மாவின்
மாடமாளிகையில் ஆழ்வார் திருநகரி, கோயில்
ஸ்வாமிகளின் அருளிச்செயல் கோஷ்டி.

ஸ்ரீ :

உபந்யாஸகர்களுக்கு உபகாரகமான வெளியீடுகளில் நே. 39

நான்கு தூதுகளின் மருமம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ ஜகதாசார்யஸிம்ஹாஸநாதிபதி. அண்ணங்கராசாரியர்

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் திறத்துத் தூதுவிடும் பதிகங்கள் நான்கு. அவையாவன —முதற்பத்தில் *அஞ்சிறையமடநாரை. ஆறும்பத்தில் * வைகல் பூங்கழிவாயும் * பொன்னுலகாளீரும். ஒன்பதாம்பத்தில் * எங்கானலகங்கழிவாய். ஆக இந்த நான்கு பதிகங்களிலும் தூதுவிடுகிறது பொதுவாக எம்பெருமானைக் குறித்தேயாகிலும், பாசுரங்களிலே உட்புகுந்து ஆராயுங்கால் சில விசேஷங்கள் தெரியும்.

எம்பெருமான் பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரரூபேண ஐவகைப்பட்டிருக்கையாலே அந்த ஐந்து நிலைமைகளிலும் தூதுவிடுகிறாரென்பது சொற்போக்கில் காணக்கிடக்கின்றது. (1) *அஞ்சிறையமடநாரையில் *கடலாழி நீர் தோற்றி அதனுள்ளே கண் வளரு மடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிது சொல்லி * என்று அருளிச் செய்கையாலே அப்பதிகம் வ்யூஹநிலையில் தூதுவிடுவதாகும். கடலாழி நீர் தோற்றி அதனுள்ளே கண் வளருகைதானே வ்யூஹாவஸ்தையென்பது. (2) இனி * வைகல்பூங்கழிவாயில் * மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு * என்று இலங்கையெரித்த இராமபிரானிடம் செல்லும்படி தூதுவிடுகையாலே அப்பதிகம் விபவாவதாரத்தில் தூதுவிடுவதாகும். ராமாவதாரம் விபவாவதாரங்களுள் ஒன்றுதலால். இப்பதிகம் மலைநாட்டிலுள்ள திருவண்வண்டூர்த் திருப்பதி விஷயமாகையாலே இது அர்ச்சாவதாரத்தில் தூதுவிடுகிறபடியல்லவோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; மேலேயெடுத்துக்காட்டிய பாசுரத்தின் பண்பு நோக்கி ‘இது விபவாவதாரத்தில் விடும் தூது’ என்கை மிகப் பொருந்தும். இனி (3) * பொன்னுலகாளீரில் பரத்வத்திலும் அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூது விடப்படுவதாக விளங்குகின்றது. இப்பதிகத்தில் * மாமதுவார் தண்டுழாய் முடி வானவர்கோனைக் கண்டு, யாமிதுவோ தக்கவா றென்ன வேண்டும்* என்கையாலே வானவர்கோன்—பரமபதநிலயனை பரவாஸுதேவனைகையாலே அவன்பால் தூதுவிடுவதென்பது விளங்கிற்று. இப்பதிகந்தன்னிலேயே * எங்குச் சென்றாகிலுங்கண்டு இதுவோ தக்கவா றென்மினே * என்னும் பாசுரமுள்ளது, அப்பெருமான் எங்கேனும் தன்னை யொளித்துக் கொண்டு கிடந்தாலும் அங்கும் புகுந்து சொல்லுமாறு தூதுவிடப்படுகையாலே அந்தர்யாமித்வத்தில் தூதும் இப்பதிகத்திலேயே காணலாயிராநின்றது. (4) இனி * எங்கானலகங்கழிவாயென்னும் பதிகத்தில் * திருமூழிக்களத்தார்க்கே * என்று திருமூழிக்களமென்கிற திருப்பதியில் தூதுவிடுகையாலே இப்பதிகம் அர்ச்சாவதாரத்தில் தூதுவிடுவதாகும். ஆக, தூதுவிடும்பதிகங்கள் நான்குக்கும் எம்பெருமானுடைய பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாமி அர்ச்சாவதார நிலைகள் ஐந்தும் விஷய மென்பது விளக்கப்பட்டது.

ஓரிடத்தில் தூது விட்டுக் காரியமாகவில்லையென்றால் மற்றோரிடத்தில் தூதுவிடுவது எதற்காக? என்றொரு கேள்வி பிறக்கும். எம்பெருமான் அனந்த கல்யாண குணநிதி யாகையாலே, ஒரு குணம் பழுதுபட்டாலும் மற்றொரு குணம் பலிக்கப்பெறலாமே; அக்குணமும் விபலமானாலும் வேறொரு குணம் பயன் பெறுவிக்கத் தகுமே என்கிற நசை ஸம்பாவிதமாகையால் பலகால் தூதுவிடத் தகும். தூதுவிடும் பதிகமோவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு திருக்குணத்தை விளங்கச் செய்வதிலே நோக்கா யிருக்குமென்றதாயிற்று. இதனை அடைவே விவரிப்போம்.

முதல் தூதின் விவரணம்

முதல் தூதாகிற * அஞ்சிறையமடநாரையில் * என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு * என்று எம்பெருமானைக் கேட்குமாறு சொல்லியனுப்புகையாலே அப்பெருமானுடைய க்ஷமாகுணத்தைப் பற்றாசாகக் கொண்டு இத்தூது விடுவதாக விளங்குகின்றது. மேலெடுத்த பாசுரத்தின் கருத்தாவது [திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள்] ஸ்வாமியான தேவரீருடைய கருணைக்குப் போதும்படி என்ன பிழை செய்தாள்? என்றவாறு. உண்மையில் தான் பிழை செய்தது உண்டாகிலும் எம்பெருமானது பொறுமையின் பெருமையைக் காணுமிடத்து ‘ அதன் வயிறு நிறையுமாறு நாம் பிழை செய்யவில்லையே. நாம் செய்த பிழை அக்குணத்திற்கு எந்த மூலைக்கு? அதன் வயிற்றிற்கு ஒரு கவளத்திற்கும் போதாதே ' என்று நினைக்கவேண்டும்படியாக இருத்தலால் இங்ஙனஞ் சொல்லக் குறையில்லை யென்க. இங்கே ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படி ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்மின் ;—'' என் குற்றத்தைப் பார்த்து தமிக்க நினைத்தாராகில்,..............ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறுநிறைய எங்களால் குற்றஞ் செய்யப் போமோ? என்னுங்கோள் '' என்பதாம். எத்தனை பிழைகள் செய்திருந்தாலும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் அவற்றைக் கபளீகரிக்கவல்ல திருக்குணம் அப்பெருமான் பக்கலில் இருக்க, பிழையென்று வாய்திறக்கவும் வழியுண்டோவென்று கருத்து.

ஸ்ரீராமபிரான் வாலியை வதைத்து ஸுக்ரீவமஹாராஜர்க்கு முடிசூட்டிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட்டு வர்ஷாகாலம் முடிந்தவாறே இலங்கைக்குப் புறப்படப் படை திரட்டிக்கொண்டு வருமாறு நியமித்துவிட்டுத் தானும் மால்யவானிலே காலங்கழியாநிற்க, நாளடைவிலே மாரிகாலமும் முடிந்தும் ஸுக்ரீவன் காமபரவசனாய்க் கிடந்து வாராதேயிருக்க, பெருமாள் சீறிச்சிவந்து இளையபெருமாளை யனுப்பி நாணொலியெழுப்பி அச்சமுறுத்த, அப்போது தாரை எழுந்துவந்து கேட்கிறாள்—* கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்ரபுத்ர !* என்கிறாள். இங்ஙனே சீறிவருவதற்குக் காரணமென்? என்பது இவளுடைய கேள்வி. கோபத்திற்குக் காரணம் தெரியாமையில்லையே யிவளுக்கு; நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் கிம் கோபமூலம்? என்றதன் கருத்து என்னவெனில்; உங்களுடைய க்ஷமாகுணத்தை நம்பியன்றோ நாங்கள் பராக்காயிருந்தது, அப்படி விச்வஸிக்கத்தக்க க்ஷமையையுடையீர்களான நீங்கள் சீறலாமோ? என்பதன்றோ தாரையின் கேள்விக்குக் கருத்து. அதுபோலவே இங்குமென்க. ஆக, முதல் தூதில் * என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்கிற பாசுரம் உயிராகக் கொள்ளப்பட்டு, க்ஷமா குணம் பற்றாசாக விடுவது இந்தத் தூது என்று தேறிற்று. க்ஷமாகுணத்தை அவனுக்கு நினைப்பூட்டுமாறு தூதுவிடப்பட்டதென்க.

இதற்குமேல் ஒரு கேள்வி பிறக்கும்; க்ஷமாகுணம் தனக்குள்ள தென்பதை எம்பெருமான்றான் அறியானோ? இத்தலை நினைப்பூட்டவேண்டிய அவசியம் என்கொல்? என்று. இக்கேள்விக்கு ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்தே நன்கு ஸமாதானம் கிடைக்கின்றது. * என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு * என்றதற்கு முன்னே * என் பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு * என்றிருக்கை

யாலே, தம்முடைய பிழைகள் அப்பெருமானுடைய க்ஷமாகுணத்தை மறப்பித்ததாகத் தெரிவித்தவாறு. ஆகவே அக்குணத்தை நினைப்பூட்டவேண்டுவது அவசியமாயிற்று. [என்பிழையே நினைந்தருளி] எனது பிழைகளை மாத்திரம் நினைந்தாரேயல்லது பிழை பொறுக்கவல்ல தமது க்ஷமாகுணத்தை நினைந்தாரில்லையே; அதனை மறந்தாப்போலே எனது பிழைகளையும் மறக்கலாகாதோ? என்னுங்கோளென்கிறாள். [அருளாத திருமாலார்க்கு] பிழையுடையார் பக்கலிலே அருள் செய்யாவிடின் இவர் எங்ஙனம் திருமாலாக இருக்கமுடியும்? அநுக்ரஹமே வடிவெடுத்தவளென்றும் நிக்ரஹமென்பதைக் கனவிலும் கண்டறியாதவளென்றும் புகழ்பெற்றவளான பிராட்டிக்கு அவர் மணவாளராகில் அவளது உபதேசத்தின்படி நடக்கவேண்டியவரன்றோ; * ந கச்சிந்நாபராத்யதி = பிழை செய்யாதவனே உலகில் இல்லை* என்று நிரூபிக்கின்ற பிராட்டியோடே அவர் தாம் ஸம்பந்தம் பெற்றுவைத்து இங்ஙனே பிழை கண்டு உபேக்ஷித்தல் தகுதியோ? இத்தன்மையைப் பிராட்டியறிந்தாளாகில் அவள் தானும் உமது முகத்திலே விழியாள் என்று சொல்லுங்கோள்-என்றிவ்வளவும் அருளாத திருமாலார்க்கு என்ற சொற்செறிவிலே அடங்கும்.

இனி இரண்டாந்தூதின் விவரணம்

இரண்டாந்தூதாகிய *வைகல் பூங்கழிவாயில் * புணர்த்தபூந்தண்டுழாய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு புணர்த்த கையினராய் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே* என்பது உயிரான பாசுரம். எம்பெருமான் திருமுடியில் தனிமாலையிட்டிருப்பது தாம் ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதர் என்பதைக் காட்டுதற்காகவேயன்றோ; அன்றாகில் திருவபிஷேகத்திலே அவர் வளையம் வைக்கவேணுமோ? ஸ்வாமிந்! தேவரீர் ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதராயிருந்துவைத்து ஆர்த்தியே வடிவெடுத்த பராங்குச நாயகியை இப்படி உபேக்ஷித்திருத்தல் தகுதியோவென்று கேளுங்கோள் என்று சொல்லித் தூது விடுகையாலே, அப்பெருமானுடைய ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வமென்னுங் குணத்தைப் பற்றாசாகக் கொண்டு இந்தத் தூதுவிடுவதாக விளங்குகின்றது. அன்றியும் இப்பதிகத்தில் * கைகொள் சக்கரத் தென்கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர் * என்றும் கறங்குசக்கரக் கைக் கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு இறங்கிநீர் தொழுதுபணியீர் * என்றும் சொல்லுகையாலே அருளார் திருச் சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரத்தின்படியே திருவாழியாழ்வானும் ஜகத்ரக்ஷண தீக்ஷிதனாகையாலே அந்தப் பாசுரங்கள் கொண்டும் எம்பெருமானுடைய ரக்ஷண தீக்ஷையை நினைப்பூட்டித் தூது விடுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம். இயற்கையாகவே ரக்ஷாதீக்ஷிதனாயிருக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணமான அக்குணத்தை மறந்திடுவனோ? அதை நினைப்பூட்டவேண்டிய அவசியம் என்கொல்? என்று கேள்விபிறக்கும்; இக்கேள்விக்கும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்தே ஸமாதானம் கிடைக்கின்றது. சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டூருறையும் என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே திருவண்வண்டூரின் ஐச்வர்யச் சிறப்பைக் கண்டு கால்தாழ்ந்து தம்முடைய ரக்ஷாதீக்ஷையை மறந்திருப்பர் என்று தெரிவித்தவாறு. ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதரான நீர் மற்றொன்றில் கால்தாழத்தகுமோ? என்று விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோள் என்று சொல்லித் தூதுவிடுகிறபடி. இப்பதிகத்தில் வேத வேள்வி யொலிமுழங்குந் தண் திருவண்வண்டூர்* என்றும் சொல்லுகையாலே, வேதவொலி கேட்பதிலும் வேள்வியொலி கேட்பதிலும் பராக்காலே தம்முடைய ரக்ஷாதீக்ஷையை மறந்திருப்பர்; வேதவொலியை நீர் கேட்கும்போதெல்லாம் அந்த வேதங்களில் முறையிடப்படுகிற உம்முடைய ரக்ஷா தீக்ஷை உமக்கு நினைவுக்கு வரவில்லையா? அதை மறக்க விரகுண்டோவென்று கேளுங்கோள் என்கிறதாகவுமாம். * விடலில் வேத வொலி முழங்குந் தண்திருவண்வண்டூர் * என்ற பாசுரமும் இதற்குப் பாங்காகும்.

இனி, மூன்றாந்தூதின் விவரணம்

* பொன்னுலகாளீரோ வென்கிற திருவாய்மொழி மூன்றாந்தூது. இதில், * தன் மன்னுநீள் கழல் மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் * என்கிற பாசுரம் உயிரானது. * தோளிணைமேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர் முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான் * என்கிறபடியே திருத்தோள் முதலான பல அவயவங்களிலும் அவர் திருத்துழாய் அணிந்துகொள்வர்; எதை ஆர்க்குக் கொடுத்தாலும் அடிமேலணிந்துகொள்ளுமது அடியார்களுக்கேயாகையாலே, திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை நமக்கன்றி மற்றையோர்க்குத் தந்திடமாட்டார் என்று இங்கு அறிவிக்கப்படுகிறது. ஐகரஸ்ய மென்கிற குணமிது. அதாவது, அடியார்களோடு ஏகரஸனாகை. சேஷியான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை சேஷபூதர்களுக்குக் கொடுத்தே தீரவேணுமென்று கொண்டிருக்கை தான் இக்குணமாவது. இது பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாரிதில். இக்குணத்தை நினைப்பூட்டவேண்டும்படி இதனை எம்பெருமான் மறந்தது எதனாலென்னில்; அக்காரணந்தன்னை ஆழ்வாரே அருளிச்செய்கிறார்—*மூன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன் கண்ணன் என்னலங்கொண்ட பிரான் தனக்கு* என்று. தன்னால் படைக்கப்பட்ட ஜகத்தின் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராக்காலே அடியார்களோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து நம்மை நினையாதிருந்தானித்தனை என்று தெரிவித்தவாறு. ஆக, ஜகத்ரக்ஷணபராக்காலே மறப்பிக்கப்பட்ட ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக விடப்பட்டது மூன்றாந்தூது என்றதாயிற்று.

இனி நான்காந்தூதின் விவரணம்

* எங்கானலகங்கழிவாயில், *தக்கிலமே கேளீர்கள்—செக்கமலத்தலர்போலுங் கண்கைகால் செங்கனிவாய், அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனியடிகளுக்கே * என்றும் * பூந்துழாய் முடியார்க்குப் பொன்னாழிக்கையாருக்கு * என்றும் ஸௌந்தரியம் பேசப்பட்டுத் தூதுவிடுகையாலே வடிவழகை யுணர்த்திவிட்ட தூது இது என்று தெரிய வருகின்றது. பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன் கொண்டிருக்கவொண்ணாத படியான தன் வடிவழகை மறந்து நம்மை நினையாதிருந்தார் திருமூழிக்களத்தார்; இவ்வழகியவடிவைப் பிரிந்தார் தரிப்பரோ வென்று அவ்வழகையறிவித்துவிட்டால் வாராதிரார் என்று கொண்டு அதை யறிவிக்கிறபடி. தம் வடிவழகைத் தாம் அறியாரோ? இவருணர்த்தவேண்டும்படி மறந்திருக்கைக்குக் காரணமென்? என்னில்; இதுவும் அப்பதிகத்திலேயே ஆழ்வாரால் தெரிவிக்கப்பட்டது; * தமரோடங்குறைவார்க்கு * என்பதனால்; தம்மையுகந்த பாகவதர்களோடு சேர்ந்து வாழ்கிற பெருமாளாகையாலே அந்த பாகவதர்களோடுண்டான சேர்த்தியில் இனிமையாலே தம் ஸௌந்தரியத்தை மறந்துகிடப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆக, தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்திவிடுவது நாலாந்தூது என்றதாயிற்று.

ஆக இவ்வளவு விஷயங்களும், "தம்பிழையுஞ் சிறந்தசெல்வமும் படைத்தபரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமா தீக்ஷா ஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களையுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவபரத்வத்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்கும் விஷயம்" என்ற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணையில் (156) அற்புதமாக அடங்கியிருக்குமாறு காண்க.

தூதுவிடும் பிரகரணங்களில் இரண்டு வகையான விஷயங்கள் ஆராயத்தக்கவையுண்டு; தூதுக்கு இலக்கான எம்பெருமானைப் பற்றியவைகளும், தூதனுப்பப்படுகிற பறவைகளின் விஷயங்களும். இவற்றில், எம்பெருமானைப் பற்றிய விஷயங்கள் இப்போது விவரிக்கப்பட்டன. பக்ஷிகளைப் பற்றின விஷயங்கள் உள்ளுறை பொருள் விளக்கில் அடியேனால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ... *

ந. நி. வியாஸம்

பத்திரிகைகளில் சில விஷயங்களின் கீழே (ந. நி.) என்று பிரசுரிப்பர்கள். நமது நிருபர் என்பது அதன் பொருள். ஆப்தர்களாயிருப்பவர்கள் செய்திகளை யறிவிப்பர்கள். அதை பிராமாணிகமாகக் கொண்டு பத்திராதிபர் வெளியிடுவர். அதில் ஏதாவது மாறுபாடு இருந்து தடஸ்தர்கள் தெரிவித்தால் உடனே திருத்துவர்கள். அந்த முறையிலேயே இந்த ந. நி. வியாஸம் வெளியிடப்படுகிறது.

"தூது நாலுக்கும் விஷயம்"

ஸ்ரீ வானமாமலை மடம், திருவல்லிக்கேணி. (28-9-'62) 8–20 *to* 9-30 *P. M.*

(1) ஆழ்வார் முதலிலே சொல்லும்போது 'மதிநலம்' என்று சொல்வதை பட்டருக்கு முன் பூர்வாசார்யர்கள் ஞானமும் பக்தியும் என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினர்கள்; பட்டர் பக்தி ரூபமான ஞானம் என்று அர்த்தம் பண்ணினர். அப்படி எம்பெருமானிடத்தில் அருள் பெற்று சாதித்த திருவாய்மொழியை ஞானம் அநுட்டானமுள்ள ஆசார்யனிடத்திலே முறைப்படி அதிகரிக்கவேணும்; அதன்படி சொல்லவேணும் என்ற வழியை வகுத்து வைத்திருக்காள். (2) இந்தத் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் நாலிடத்திலே தூதுவிடுகிறார். இந்த நாலு தூதுகளுக்கும் இன்னது விஷயம் என்பதைத்தான் இன்று அடியேனுக்கு விஷயமாகப் போட்டிருப்பது. (3) முறைப்படி ஆசாரியரிடத்திலே கேட்ட அர்த்தங்களைச் சொல்லவேணுமென்று ஆத்திலிருந்து புறப்படுகிறதற்கு சற்று முன் 5-30 மணிக்கு வானமாமலை மடத்திலிருந்து அனுப்பப்படுவதாக ஒரு நாலு பக்கத்தில் வியாஸம் அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. அந்த வியாஸத்தைப்பற்றி என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை இன்று இங்கு நான் தெரிவிக்கவேணுமென்று லெடரில் கண்டிருந்தது, பாவ கர்ப்பிதமாகப்பட்டதால் இங்கு விண்ணப்பிக்கிறேன். அடியேனுக்கு அப்படி பட்டதே தவறாயிருக்கலாம். என் அபிப்பிராயத்தை இங்கே தெரிவிக்க வேணுமென்றதால் என் அபிப்பிராயம் என்னவோ அதை இங்கே சொல்லுகிறேன். (4) இந்த நாலு பக்கம் பத்திரிகையை இங்கிருந்து ஒருத்தரும் அனுப்பவில்லையென்று தெரிகிறது. யார் அனுப்பினாரென்று தெரியும். அந்த வியாஸத்திலே ஒவ்வொரு தூதுக்கும் ஸங்கதி காட்டியிருக்கிறது. பகவானுக்கு அநேக கல்யாணகுணங்கள் என்பதைச் சொல்லி அதில் ஒரு குணத்தைப்பற்றிக்கொண்டு தூதுவிடுகிறார்; அது பழுதாய்ப்போயிடுத்து. ஆகையினாலே மற்றொரு குணத்தைப் பற்றிக்கொண்டு தூதுவிடுகிறார் என்று ஹேது காட்டப்பட்டிருக்கு. (5) அந்த பங்க்திகளை அப்படியே வாசிக்கிறேன்.–"ஓரிடத்தில் தூதுவிட்டுக்காரியமாகவில்லையென்றால் மற்றோரிடத்தில் தூதுவிடுவது எதற்காக? என்றொரு கேள்வி பிறக்கும். எம்பெருமான் அனந்த கல்யாணகுணநிதியாகையாலே ஒரு குணம் பழுதுபட்டாலும் மற்றொரு குணம் பலிக்கப்பெறலாமே; அக்குணமும் விபலமானாலும் வேறொரு குணம் பயன் பெறுவிக்கத் தகுமே என்கிற நசை ஸம்பாவிதமாகையால் பலகால் தூதுவிடத் தகும்" என்பதாம், இங்கே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரியோர்களெல்லாம் கவனிக்கவேணும். பூர்வாசார்யர்கள் இந்தமாதிரி ஸங்கதியைச் சொல்லியிருக்காளா? எம்பெருமானுடைய ஒரு குணம் பழுதாப்போயிடுத்து. அதனாலே இன்னொரு குணத்தைப்பற்றினார் தூதுவிடறார் என்னு சொல்லலாமா என்பதைப் பார்க்கவேணும். இந்த ஸங்கது சொல்லியிருக்கவில்லை. சொல்லத்தகாது என்பதை இங்கே ஆதாரங்களோடே நிருபணம் பண்ணுகிறேன். அதிலே ஏதாவது உபபத்தியிருந்தால் பெரியவாள் சொல்லவேணும். (6) இந்த வியாஸம் எழுதினவர் பிராமாணிகமாகச் சொல்வதானால் இந்த மாதிரி பெரியவாளுள்ள ஸதஸ்ஸுக்கு வரட்டும்; நான் நிருபணம் பண்ணுகிறேன். அப்படியில்லை; பூர்வாசாரியாள் சொன்னபடிதான் சொல்லியிருக்கிறது சரி என்று நிரூபித்துவிட்டால், அடியேன் தெண்டனிட்டு நிற்க ஆட்சேபணையில்லை. (7) இதற்கு நான் ஒன்றும் பதில் எழுதத் தயாராயில்லை. அதற்குப் பிராமாணிகமாக பதில் எழுதுவது என்றில்லாமல் வேறுவிதத்தில் எழுதுவது என்று வரும். ஆகையினாலே நான் பதில் எழுதத் தயாராயில்லை.

(8) ஆழ்வார் 'நோற்ற நோன்பிலேன்'—என்று ஆரம்பித்து வரிசையாக நான்கு திருவாய்மொழிகளிலே சரணாகதி பண்ணினார். இதற்கு ஸங்கதி ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது : அதுபோலேயில்லை இங்கே தூதுவிடுகிற இடத்திலே. 'அஞ்சிறைய மடநாராய்' என்னு முதல் பத்திலே தூதுவிடுகிறார். அப்புறம் அதற்கடுத்தபடி ஆறும் பத்திலே "வைகல் பூங்கழிவாய்' என்ற தூது வருகிறது. அதற்கடுத்தபடி "பொன்னுலகாளீரோ" என்கிற தூது 6-ம் பத்து கடைசியிலே வருகிறது. "எங்கானலகங்கழிவாய்" என்ற நாலாந்தூது 9-ம் பத்திலே வருகிறது. சரணாகதியைப் போலே ஆழ்வார் அடுத்

தடுத்து நாலு திருவாய்மொழியிலே தூதுவிடவில்லை. சரணாகதிக்கு ஸங்கதி சொல்லச்சேயும் கூட முதலிலே "நோற்ற நோன்பிலேன்" என்று வானமாமலை யெம்பெருமானிடத்திலே சரணாகதி பண்ணுகிறார். அடுத்தபடியாக திருக்குடந்தை யாராவமுதனிடத்திலே பண்ணுகிறார். இப்படி பண்ணி யெம்பெருமான் கிட்டலே, அதுவரையில் தரித்திருக்கவேண்டியிருக்கு. உன்னுடைய குணானுபவம் பண்ணும்படியான பலம் கொடு என்று பிரார்த்திக்கிறார். அங்கேயுங்கூட எம்பெருமானைக் குறைசொல்லவில்லை. சாஸ்திரங்களிலே சிசுபாலன் முதலானோர் விஷயத்திலே இன்ன யுகத்திலே. இன்ன இடத்திலே உனக்கு நல்ல கதி கொடுக்கிறேன் என்று நீ ஸங்கல்பித்திருக்கிறாய். அதுபோலே இங்கேயில்லாவிட்டால் திருக்குடந்தையில் கொள்வது என்று சங்கல்பமோ இப்போதில்லாமல் போனால் அப்போது என்று ஸங்கல்பமோ? என்றுதான் ஆழ்வார் அடுத்த சரணாகதியைச் செய்கிறதாக ஸங்கதியைக் காட்டியிருக்கு; தூதுகளுக்கு அந்தமாதிரி ஸங்கதியை அப்படி எந்த ஆசார்யாளாவது காட்டியிருக்காளா என்று பார்க்கணும். 'அஞ்சிறையமடநாராயிலே' தூதுவிடுகிறார்; இந்த இடத்திலே தன்னுடைய தோஷங்களையெல்லாம் பார்த்துத்தான் எம்பெருமான் கிட்ட வில்லையென்னு நினைத்து என்னுடைய தோஷங்கள் நிறையத்தானிருக்கட்டும். இதைப்பார்த்து ஸேவை ஸாதிக்காமலிருக்கலாமா. உன்னுடைய குணங்களைக்கொண்டு அருள்புரியக்கூடாதா? அபராத ஸஹிஷ்ணுத்வம் என்ற குணமுள்ளவனாயிற்றே என்று அபராத ஸஹிஷ்ணுத்வமென்கிற குணத்தை அனுபவிக்கிறார்.

(9) அவிஜ்ஞாதா, ஸஹஸ்ராம்சு: என்று ஸஹஸ்ரநாமத்திலே இரண்டு திருநாமம். அவிஜ்ஞாதா என்றதற்கு ஆச்ரிதர்களுடைய தோஷங்களையறியாதவரென்று அர்த்தம். ஸஹஸ்ராம்சு : என்றால் எல்லாவற்றையும் அறிய வல்லவர் என்று அர்த்தம். இந்த அர்த்தங்கள் மாறிப்போச்சோ என்று இந்த திருவாய்மொழியிலே வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறாள். எல்லாவற்றையும் அறிய வல்லவனல்ல, ஆச்ரிதர் தோஷங்களையே அறிபவன் என்றாய்விட்டாயோ என்று.

(10) இதேமாதிரி 'வைகல் பூங்கழிவாயிலே தீக்ஷா என்ற குணத்தையனுபவிக்கிறார். 'பொன்னுலகாளீரில் ஸாரஸ்யம் என்ற குணம் அனுபவிக்கப்படுகிறது. 'எங்கான லகங்கழிவாயி'லே ஸௌந்தர்யம் என்ற குணமனுபவிக்கப்படுகிறது. இந்த நான்கிலும் முறையே வியூஹம் விபவாவதாரம், பரத்வம் அந்தர்யாமி இரண்டும் சேர்த்து, அர்ச்சாவதாரம் இந்த நிலையிலே தூதுவிடுகிறார் என்பது காட்டப்பட்டது.

(11) இதனுடைய விவரணத்திற்கு நான் இப்போது போகவில்லை. இப்போது அபராதஸஹிஷ்ணுத்வம் என்ற குணம் பழுதாய்ப் போயிடுத்து ஆகையினாலே ஸாரஸ்ய குணத்தைப் பற்றினார். அதுவும் பழுதாய்ப்போயிடுத்து ஆகையினாலே ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்றினார் என்று சொல்வது ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்குச் சேருமா, பூர்வாசார்யாள் வ்யாக்யானப் போக்குக்கு ஒத்ததா என்பது விசாரம். வாஸ்தவத்திலே "அஞ்சிறைய மடநாராயிலே தூதுவிட்டார். எம்பெருமான் வந்துவிட்டான். அடுத்த திருவாய்மொழியிலே ஆச்சரியமாக அநுபவித்திருக்கிறார். சக்ரவர்த்தித் திருமகன் "தசவர்ஷ ஸஹஸ்ராணி தசவர்ஷசதானி" எழுந்தருளியிருக்கான்; போதுமே விபவாவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளிவிடலாமே என்று உணர்த்துகிற ஸந்தர்ப்பம் லக்ஷ்மணனுக்கு யாரையும் உள்ளேவிடக்கூடாது, விட்டால் உன்னுறவை விட்டுவிடுவேன் என்று ஸங்கல்பித்திருக்கான். துர்வாஸ மஹரிஷி வருகிறார். உள்ளே போகவேணுமென்கிறார். விட்டால் எம்பெருமான் தன்னுடைய ப்ராதா என்ற ப்ரீதியை விட்டுவிடுவான். விடாவிட்டால் மஹர்ஷி சபிப்பார். எம்பெருமானுக்கே அவத்யம் மஹர்ஷி சாபம் பலிக்கவேணுமென்று ஸங்கல்பித்தவனாகையினாலே அந்த சாபத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பான். ஆகையினாலே துர்வாசரை விட்டுவிடுகிறார். பிறகு சக்ரவர்த்தி திருமகனிடம்...'ப்ரதிஜ்ஞாம் பரிபாலய' என்று என்னிடத்திலே ப்ரீதியைப் பார்க்காதே. உன்னுடைய ஸத்ய ஸங்கல்பமென்கிற குணத்திற்கு அவத்யம் வரக்கூடாது. ஆகையினால் உன்னுடைய ப்ரதிக்ஞையைக் காப்பாற்று. என்னை விட்டுவிட்டால் பாதகமில்லை என்று லக்ஷ்மணன் சொல்றார். இந்த இடத்திலே ஏதாவது ஒரு வ்யாஜம் வைத்து பெருமாளிடத்திலேயிருந்து விலகிவிடவேணுமென்கிற எண்ணத்தோடே சொன்னவரன்னு இளையபெருமாள். அப்பெருமாளுடைய குணத்திற்கு அவத்யம் வரக்கூடாது என்னுமதை முக்கியமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கார் என்பது பார்க்கப்படறது. அப்படியிருக்கச்சே ஆழ்வார் ஒரு குணம் பழுதாப்போயிடுத்து ஆகையினாலே மற்றொரு குணத்தைப் பற்றுகிறேனென்னு சொல்லுகிறார் என்று சொல்வது ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியதா என்று நீங்களே சொல்லணும்.

(12) நாலு தூதுக்கும் இந்த வ்யாஸத்திலே காட்டியிருக்கிற ஹேது பொருந்தாது என்றால், உண்மையிலே ஹேது என்ன என்று கேட்கலாம். அதற்கு ஆசாரியாள் சொல்லியிருக்கிறதைச் சொல்லுகிறேன். இந்த தூதுகளுக்குக் காரணம் ஸம்ச்லேஷ, விச்லேஷங்கள். எம்பெருமானோடே மானஸாநுபவம் பண்ணுவது ஸம்ச்லேஷம். அந்த ஸமயத்திலே பூர்ணமாக எம்பெருமானோடே அநுபவிக்கிறார். அப்போ பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலேயும் அநுபவிக்கவேணும் என்று கண்ணைத் திறந்து பார்த்து ஸேவித்து கைகளாலே எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொள்ள வேணுமென்ற அநுபவங்களைச் செய்யணும் என்கிற அவா ஏற்படறது. கண்ணைத் திறந்து பார்க்கிறார். அந்த எம்பெருமான் விஷய

மாகவில்லை. இதுதான் விச்லேஷம். இதை நன்று முதல் ச்ரிய:பதிப்படியிலே சொல்லியிருக்கு. இந்த ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் மாறி மாறி வரும். விச்லேஷ தசையிலே பெண்மையையடைந்து தூதுவிடுகிறார் என்பதுதான் ஆசாரியாள் சொல்லியிருக்கிற அர்த்தம். மணவாள மாமுனிகளும் தூது நாலுக்கும் விஷயமான ஆசார்ய ஹ்ருதயசூர்ணிகை வ்யாக்யானத்திலே இத்தைத்தான் ஸாதிச்சிருக்கிறார். அந்தந்த திருவாய்மொழியை யநுபவித்துப் பார்த்தா இது நன்று ஏற்படும். 'அஞ்சிறைய மடநாராய்க்கு முன்னே விச்லேஷம் என்பது ஸ்பஷ்டமாய் தெரியறது. 'வைகல் பூங் கழிவாய்'க்கு முன்னே 4-ம் பத்து கடைசியிலேயே விச்லேஷம் ஏற்படுகிறது. ஸ்பஷ்டமா பேசியிருக்கார். 5-ம் பத்து பூராவும் விச்லேஷம்தான். 6-ம் பத்திலே தூதுவிடுகிற வரையிலும் அதே நிலைதான். இந்த தசையிலே தவிக்கிறார். ஸம்ஸாரிகளோடே சேருவோம் என்று பார்க்கிறார். அவர்கள் கூட்டு பிடிக்கவில்லை. அவர்களுக்கு பரதத்வ ஞானமில்லாமையினால்தான் அவர்களப்படியிருக்கிறார்களென்று நினைத்துப் பரதத்வோபதேசம் செய்கிறார். அது முடிந்து தாங்காதே தூது விடுகிறார் என்று ஸங்கதியைப் பார்க்கலாம். இதேமாதிரி பொன்னுலகாளீருக்கு முன்னால் விச்லேஷ தசைதான். (13) ஆக ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமும், அதை விளக்கின பூர்வாசார்யாள் வியாக்யானப் போக்கும் ஒருவிதம். இந்த வியாஸப் போக்கு தனி. இத்தோடே நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

மேலே குறித்த ந. நி. வியாஸத்தின் விமர்சம்.

நமது நிருபர் வியாஸத்தில் கண்ட உபந்யாஸம் மிகவும் அநவஸரமாகத் தோன்றியதென்பதில் ஐயமில்லை. அன்று நடத்தவேண்டியதாகக் குறிப்பிட்டிருந்த உபந்யாஸத்தை ஒழுங்கான முறையில் நடத்துவதற்கு வழியில்லாமற் போகவே இங்ஙனே ஒரு விரஸமான உபந்யாஸத்தை ஒரு மணி காலம் செய்து ஏதோ பெரிய விவாதம் நேர்ந்துவிட்டதுபோல் விஷயப் போக்கை யறியாத சில ச்ரோதாக்களுக்கு வீணான கலக்கத்தையுண்டாக்கி, உயர்ந்த விஷயத்தை அதமபக்ஷம் நான்கு மணி காலம் அநுபவிக்கக் கண்ட அவகாசத்தைப் பாழ்படுத்தியது மிக்க பரிதாபம். அந்த வீண்வம்பு உபந்யாஸத்தைப் பொருள்படுத்தி நாம் ஏதும் எழுத அவசியமில்லை. ஆனால் அதில் ஸ்ரீமத் காம்பீர்யம்பொலிய

"இதற்கு நான் ஒன்றும் பதில் எழுதத் தயாராயில்லை; அதற்குப் பிராமாணிகமாக பதில் எழுதுவது என்றில்லாமல் வேறு விதத்தில் எழுதுவது என்று வரும்; ஆகையினாலே நான் பதில் எழுதத் தயாராயில்லை"

என்று இவ்வண்ணமாகப் பல பங்க்திகள் புகுத்தப்பட்டிருப்பதாலும், க்ரந்தவாஸனையே யில்லாத சிலரை வஞ்சித்து வீணான புத்திபேதத்தை யுண்டாக்கியிருப்பதாலும், திருவல்லிக்கேணி முதலான விடங்களில் பிராமாணிகர்களும் மத்யஸ்தர்களுமான விவேகிகளுக்குப்பஞ்சமில்லாமையினாலும் ஒவ்வொரு பங்க்தியையுமெடுத்து அலசியலசித் தொலைப்பதாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு இதனை யெழுதுகின்றேன்.

என்னுடைய எந்த வியாஸத்தைப் பற்றி இப்போது அநாவச்யக சர்ச்சை கிளர்ந்திருக்கின்றதோ அந்த வியாஸம் அனைவரும் வாசிக்க இத்துடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இஃது ஏதேனும் விவாதத்திற்காக வெளியிடப்பட்டதா? லோகாபிராமமாக வெளியிடப்பட்டதா? என்பதைக் கண்ணுடையார் காணவேணும். இதனை ஒரு காலக்ஷேபஸதஸ்ஸில் எடுத்துக் கொண்டு வம்புப் பேச்சுக்களைப் பேசிப் போது போக்க என்ன ப்ரஸக்தி? வாதப்ரதிவாத முறையோ கண்டன மண்டன முறையோ இதில் எள்ளளவேனும் காணப்படுவதுண்டோ? உலகமெல்லாமறிந்து சிலவிடங்களிலுள்ள சிலர் மட்டு மறியாத [அல்லது மறந்துபோன] ஒருண்மையை முன்னம் தெரிவிக்கிறேனிங்கு. நம்மாழ்வாருடைய நான்கு தூதுகளைப்பற்றின இந்த வியாஸமானது இன்று நேற்று எழுதப்பட்டதன்று; நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகையில் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு பிரசுரம் செய்யப்பட்டு உலகம் பரவியுள்ளது; அதாவது விக்ருதி ஹூ ஆடி மாதத்தில் (10—8—1950-ல்) 23 லக்கமுள்ள ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளி வந்துள்ளது. என்னுடைய ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்திக்கு எட்டு மாதங்களுக்கு முன்னே வெளிவந்தது.

இப்போது "இதற்கு நான் ஒன்றும் பதிலெழுதத் தயாராயில்லை" என்று தெரிவிக்கிறஸ்வாமி சில மாதங்களுக்கு முன்பு ஓரூரில் இதே விஷயத்தை [தூதுநாலுக்கும் விஷயமென்பதை] தமக்கு உபந்யாஸ விஷயமாகக் கொடுத்திருந்தார். அது விளம்பரப் பத்ரிகையில் வெளிவந்திருந்தது. அதைக் கண்ட சில பெரியார்கள் 'இவ்விஷயம் ஏற்கெனவே ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளிவந்திருக்கின்ற' தென்பதை ஸ்மரித்து அந்த பத்ரிகையைத் தேடியெடுத்துக் கொண்டு உபந்யாஸ ஸமயத்தில் கோஷ்டிக்குச் சென்றார்கள். இவரும் உபந்யாஸமாரம்பித்து விட்டார். பத்ரிகையிலுள்ளதை ஒன்று தப்பாமல் அப்படியப்படியே பாடம் ஒப்பிப்பதுபோலவே ஒப்பித்தார். இப்போது எந்த நான்கு வரிகளைப்பற்றி இவர் ஆட்சேபம் செய்கிறாரோ இவற்றையும் விடாமலே ஒப்பித்துவிட்டார். உபந்யாஸம் முடிந்துவிட்டது. அப்போதே அந்த ராமாநுஜன் பத்ரிகையை அங்கிருந்த ச்ரோதாக்கள் சிலர் வாசித்துப் பார்க்க விரும்பி வாங்கிக் கொண்டுபோய்த் திருப்பிக் கொடாததனால் பத்ரிகையை யிழந்தவர் நமக்கெழுதினார் அதில் சில பிரதிகள் அனுப்பவேணுமென்று. [கீழே விவரித்த நிகழ்ச்சியையும் அவரே தெரிவித்திருந்தார். அது

நிற்க.] மிகவும் ஆப்தரான அவருடைய கோரிக்கையின் படி சில பிரதிகளை யெடுத்தனுப்புவோமென்று பார்க்கையில் ஆபீஸ் காபியான ஒரு பிரதி தவிர வேறொன்றும் கிடைத்திலது. அப்போது அந்த ஆப்தர்க்கு இதைத் தெரிவித்தாயிற்று. துர்லபமாய்ப் போன பழைய வியாஸங்களை மறு பதிப்புச் செய்கிறமுறையில் ஸமீப காலத்தில் மறு பதிப்புச் செய்யப்பட்டதிது. இத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற "ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம், எம்பெருமானாரும் காளிய மர்த்தனமும்" என்னு மிரண்டு வியாஸங்களும் சில வருஷங்களாகவே துர்லபமாய் விட்டன வென்பதுபற்றியே இப்போது மறுபதிப்புச் செய்யப் பட்டன. நான்கு தூதுகளின் மருமம் என்கிற ப்ரகிருத வியாஸம் தமிழில் மட்டுமன்றியே நமது தெலுங்கு மாஸிக பத்திரிகையிலும் (ஸ. 17ல்) வெளிவந்துள்ளது. ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் இன்றுதான் எழுதப்பட்டது. இது வைதிக மநோஹரா வென்கிற நமது ஸம்ஸ்கிருத மாஸ பத்திரிகையில் விரைவில் வெளிவரும் அது நிற்க, இந்தத் தூது விஷயம் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் விளங்குமதேயொழிய நாம் தொடுத்ததன்று ; இதையும் வியாஸத்தின் முடிவில் எழுதியே யிருக்கின்றேன்.

இதில் பிராமாணிகர்கள் ஆக்ஷேபிக்கக் கூடிய விஷயம் ஈஷத்துமில்லை யென்பதை விரிவுக்கு அஞ்சாமல் நிரூபிக்கிறேனிதோ. பெரிய நான்கு பக்கங்கள் நிரம்பக் கொண்ட இந்த எனது வியாஸத்தில் ஒரு நாலு வரிகள் இவருடைய ஆக்ஷேபத்திற்கு விஷயமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதாவது, ஓரிடத்தில் தூதுவிட்டுக் காரியமாகவில்லை யென்றால் மற்றோரிடத்தில் தூதுவிடுவது ஏன்? என்றொரு கேள்வி பிறக்கு மென்று வைத்து அதற்கு ஸமாதானமாக 'ஒரு குணம் பழுது பட்டாலும் மற்றொரு குணம் பலிக்கப் பெறலாமோ? என்னும் நசை ஸம்பாவிதமாகையால் பலகால் தூதுவிடத்தகும்' என்றெழுதியிருக்கின்றேன். இங்கு இவர் என்ன அநுபபத்தி கூறுகின்றாரென்பதை விவேகிகள் மனதில் வாங்கிக் கொள்ள வேணும். பகவத் குணம் பழுதுபடுவதான பேச்சு வரலாமோ? அமோகமான பகவத் குணம் எப்படி பழுதுபடும்? என்று அட்டஹாஸம் செய்கிறாரிவர். பகவத் விஷய வாஸனையே அறியாதாரும் இங்ஙனே ஆக்ஷேபிக்க முன்வர மாட்டார்கள். சங்கைக்கும் வஸ்துஸ்திதிக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் கிடையாது. பகவத் குணங்கள் எஞ்ஞான்றும் எங்கும் பழுது படா வென்பது திண்ணம். பழுதுபட்டு விட்டதாக இங்கு யாரும் எழுதியிருக்கவில்லை. பழுதுபடுமோ வென்கிற சங்கையைக் காட்டினேனத்தனை. அந்த சங்கையைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது. ஆழ்வார்க்கும் ஆழ்வார்போல் வாரான பக்தர்களுக்கும் எவ்வெவ்விடங்களில் எவ்வெவ்விதமான சங்கைகள் தோன்றியிருக்கின்றன வென்பதை எடுத்துரைக்கின்றேன் கேளீர். நான் காட்டுகிற சங்கை வேறு விஷயத்திலல்ல; பகவத் குணத்தினிலேயே. குணங்களிலேயே.

இவர் அஞ்ஜலி பண்ணி நிற்கும்படி தெரிவிக்கிறேன் கேண்மின். திருவாய் மொழி எட்டாம் பத்தின் முதற்பதிகம் தேவிமாராவார். இதற்கு ஆறாயிரப்படி முதல் ஈடுவரையிலுள்ள வியாக்கியானங்களில் என்ன அவதாரிகை; மணவாள மாமுனிகளின் நூற்றந்தாதிப் பாசுர மென்ன? ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தி என்ன? என்று சிறிது பார்க்கவேணும். (ஆறாயிரப்படி) "கீழில் திருவாய் மொழியிலே மநோரதித்தபடி பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய் எம்பெருமானுடைய ஆச்ரிதவாத்ஸல்யாதி குணங்களை அதிசங்கை பண்ணும்படி கலங்கி." —இதுவேதான் மற்றுள்ள வியாக்கியானங்களிலும் விசதமாகவுள்ளது. ஈட்டில் விசேஷ ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—"குணஜ்ஞானத்தாலே ஜீவிக்குமவர் குணங்களிலே அதிசங்கை பண்ணினால் ஜீவிக்கமாட்டாரே; இவர் தம்மை நாமிழக்க வொண்ணாது ; இவரை ஸமாதானம் பண்ணும் விரகு ஏதோவென்று பார்த்து 'வாரீர்! நீர் கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிசங்கை பண்ணுகிறதென்?... நீர் இங்ஙனே அதிசங்கை பண்ணவேண்டா' என்று... இவருடைய அதிசங்கைபைத் தீர்த்து ஸமாதானம் பண்ண ஸமாஹிதராய்" என்று. பாசுரத்திலேயே "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்" என்று அஸக்ருத் அருளிச் செய்திருப்பதே போதுமானது. அசோகவனத்தில் பிராட்டி *க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச் ச ஸாநுக்ரோசச் ச ராகவ:, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே மத்பாக்ய ஸம்க்ஷயாத்* என்று சொல்லிப் புலம்பியதை இங்கெடுத்துக்காட்டி வியாக்கியானம் செய்தருளினது மல்லாமல் "இத் திருவாய் மொழிக்கு ஆளவந்தாரருளிச் செய்யும் ச்லோகமிது" என்று மருளிச்செய்தார் நம்பிள்ளை. பகவத் குணத்தில் அதிசங்கையென்றால் என்ன? குணம் பழுதாய்விட்டதோ வென்று நினைப்பதுதான்; வேறொன்றுமன்று. இப்படி நினைப்பதானது 'கடலிலே நீர் வற்றிற்று' என்று நினைப்பது போன்றதேயாம்; இதையறிந்து வைத்தே சங்கிக்கைக்கு அடி இன்னதென்பதைப் பிராட்டி தெரிவிக்குமிடத்து "சங்கே மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்" என்றாள். அதுவே தான் ஆழ்வார்பாசுரமும் *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்* என்று.

இனி திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிப் பாசுரம்—"தேவனுறை பதியில் சேரப் பெருமையால், மேவுமடியார் வசனும் மெய்ந்நிலையும், யாவையும் தானும் நிலையும் சங்கித்து" என்பதாம். இவை யெல்லாவற்றுக்கும் சிகரமாக ஆசார்யஹ்ருதயமே கேளீர் (4-8.) "கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும் தீர" என்று *தேவிமாராவாரில் ஆழ்வார் கலங்கினார், சங்கித்தார், அஞ்சினார் என்று மூன்று காட்டப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் சங்கையை விவரித்தருளா நின்ற மணவாள மாமுனிகள் "எம்பெருமானுடைய

ஆச்ரித பாரதந்த்ர்ய மாகிற குணத்திலும் ஸர்வப்ரகாரித்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலும் பண்ணின சங்கை'' என்று விவரித்தருளினர்.

ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (366.) "ஸ்வதோஷா நுஸந்தானம் பயஹேது; பகவத்குணா நுஸந்தானம் அபய ஹேது; பயாபயங்களிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையேஸித்திக்கும்'' என்கிற இரண்டு சூர்ணை களினால் என்ன ஸாதித்தார்; அடுத்த சூர்ணையினால் *நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் *ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்* என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியென்னென்னில்?'' என்பதனால் என்ன ஸாதிக்கிறார்? என்பதைப் பகுத்துணர ஆற்றலுள்ளவர்கள் இந்த ஆக்ஷேபத்தைச் செய்ய முன் வருவதற்கு நியாயமேயில்லை. ஈண்டு விவரித்துரைக்கக் கேளீர். எம்பெருமானுடைய தயை, க்ஷாந்தி முதலான திருக்குணங்கள் பழுது படமாட்டா வென்பதை வற்புறுத்துவன முன்னிரண்டு சூர்ணைகள். நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் பகவத் குணம் பழுதுபட்டு விட்டதாக முடிவு செய்து கொண்டு கிலேசிக்கிறபடியை யெடுத்துக் காட்டுவது பிந்தின சூர்ணிகை. பகவத் குணம் பழுது பட்டுவிட்டதாக நினைத்துப் பேசுகை பொருந்துமோ வென்று பிள்ளை லோகாசாரியர்தாம் எழுவித்த பூர்வபக்ஷத்திற்கு என்ன பரிஹார முணர்த்தப் பட்டது? என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். "ப்ரஜை தெருவிலே இடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே' என்றும், "ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்றும்வாங்கா தொழிந்தால் தாயே தள்ளினளென்னக் கடவதிறே'' என்றும் இரண்டு லௌகிக நிதர்சனங்களைக் காட்டிப் பரிஹாரமுணர்த்தப்பட்டது. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் காட்டுகிறோம் காண்மின்; (4-7.) "பாத மகலகில்லாத தம்மை அகற்று மவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலியான் சுமடு தந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியை கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் தேற்ற வொண்ணதபடி தோற்று'' என்பது மூலம். இங்கு மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளின் போக்யதையை என்னென்போம். நினைந்து நைந்து உள்கரைந்துருகிச் சொல்லித் தாமும் அழுது பிறரையும் அழச் செய்ய சக்தியற்றவர்கள் "ஆழ்வார் *அகற்றநீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன் என்று ரொம்ப அழகாகச் சொல்லுறார். இங்கே பகவத் குணம் பழுது பட்டதாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இதை மணவள மாமுனிகள் வியாக்கியானம் ஸ்பஷ்டமாய்க் காட்றது. ஆழ்வார் தம்மைக் கெடுப்பதற்காகவே எம்பெருமான் படாதபாடும் படுத்துவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இங்கு இப்படிச் சொல்லு'' என்று இன்னது சொன்னேனென்று தாமுமறியாதே தமருமறியாதபடிக்கு எதையோ சொல்லிப் போதைப் போக்கு வாருண்டே; அதே கதை தான். வேறு கதை என்ன இருக்கு? நிற்க.

ப்ரக்ருதத்தில் ஒவ்வொருகுணத்தை நம்பி ஒவ்வொரு தூதுவிடுகின்ற ஆழ்வார் பகவத்குணம் பழுதுபட்டு விட்டதாகத் தாம் நினைக்கவுமில்லை, சொல்லவுமில்லை. அப்படி நாமும் எழுதியிருக்க வில்லை. ஸம்பாவிதமான அதிசங்கையை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறோமத்தனை. இந்த சங்கை அருளிச் செயல்களில் விசேஷமாக வுண்டென்பதையும் காட்டினோம். குணம்பழுதுபடுமோ வென்கிற சங்கை மட்டுமன்றிக்கே பழுதுபட்டு விட்டதாக நிச்சயமும் ஆழ்வார்க்கு இருக்கும் படியையும் ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்யஹ்ருதயங்களைக்கொண்டு சிலா சாஸனமாகக் காட்டினோம், இதற்கு மேல் இவருடைய ஆக்ஷேபம் இன்னமு முண்டாகில் உரைத்திடுக. "பகவத் குணம் பழுது படுமோ வென்கிற சங்கை வேறி டங்களில் இருப்பது உண்மையே; தூதுவிடும் ப்ரகரணத்தில் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி ஸித்தமாக இல்லை யாதலால் இதுதான் ஆக்ஷேபம்'' என்றால் அது அசட்டு வார்த்தையாகும். *பின்னானர் வணங்குஞ் சோதி திருமூழிக்களத்தானாய்* என்று ஆழ்வார் ஸாதித்திருக்கையாலே திருமூழிக்களமொன்று மட்டும் பின்னானர் வணங்குஞ் சோதியே யொழிய, மற்றைத் திருப்பதிகளுக்கு அது சொல்லத்தகாது என்பார் திரளிலே சேர்க்க வேண்டியதாகும்.

இது கேண்மின். தூது நாலுக்கும் விஷயம் வகுக்கின்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையில் க்ஷமை முதலான நான்கு திருக் குணங்களை எம்பெருமான் மறந்து போனதாகவும், அவற்றை ஆழ்வார் தூது முகத்தாலே நினைப்பூட்டுவதாகவும் [மூலத்திலேயே] அருளிச் செய்யப்படுகிறது. அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளாகிற அஜ்ஞான ப்ரபேதங்களில் லவலேசமுமற்றவனான எம்பெருமான் மறந்து போனதாகச் சொல்லுவதும், அதை ஆழ்வார் நினைப்பூட்டுவதாகச் சொல்லுவதும் எங்ஙனே பொருந் தும்? என்று கேட்க ஒரு ஸதஸ்யர்க்கும் தோன்ற வில்லையே. கேட்டால் அழகாக ஸாதித்தாகு மென்பதில் ஐயமில்லை அப்படி ஸாதிக்க வல்லவர் "ஒரு குணம் பழுது பட்டாலும் மற்றொரு குண மாவது கார்யகரமாகலாமே யென்று நினைத்து'' என்கிற வாக்கியத்தில் தோன்றுகிற அநுபபத்தியையும் அழகாகக் களைந்தொழிக்க சக்தராவரே. இதை நன்கு குறிக்கொண்மின். பகவத் குணங்களில் ஞானம் என்பதுதான் தலையானது. பகவான் என்பதைத் திடமாக நிரூபிக்க வல்ல ஆறு திருக் குணங் களில் ஞானந்தானே முதன்மையானது. அந்த ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தை பட்டர் யுகபத நிசமக்ஷ:... கரதலவதசேஷம் பச்யஸி ஸ்வப்ரகாசம் ததவரணமமோகம் ஜ்ஞாநமாம்நாஸிஷுஸ் தே என்கிற ச்லோக ரத்னத்தினால் விசதீகரித்தருளினர். ஏவம்விதமான ஞானம் மறப்புள்ளவனுக்கு ஸம்பாவிதமேயன்று. ஜ்ஞான பௌஷ்கல்ய முடையவனிடத்தில் மறப்பு தலைகாட்டாது; மறப்புள்ள

வனை புஷ்கல ஜ்ஞான னென்னப் போகாது. "ஸாமாநாதிகரண்யம் ஹி தேஜஸ் திமிரயோஃ குத:?" என்று மாக கவி சொன்ன கணக்கிலே இவையிரண்டும் ஸாமா நாதி கரண்யத்தை ஸஹிக்க: மாட்டாதவை, க்ஷமாதிக்ஷாதி குண சதுஷ்டயத்தை மறந்தா னெம்பெருமானென்ற போதே அவனுடைய ஞான மென்கிற சிறந்த குணம் பழுதுபட் டொழிந்த தென்பது தவிர வேறு என்ன சொல்லிற்றுகும்? சோதி வாய் திறந்து பணித்தருள வேணும். மற்று மொன்று கேண்மின் ;

எம்பெருமான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை அடுத்தடுத்துச் செய்து வருகிற படியை யருளிச் செய்யா நின்ற ஆழ்வார் * ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து * என்றும், * சோம்பாது இப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா!* என்றும், * ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தானென்றும், * பொருளென்றிவ் வுலகம் படைத்தவன் * என்றும் இப்படி பலவாருக அருளிச் செய்திருக்கிறுர். இச்சொற்றொடர்களின் சுவைமிகுதியைக் கண்ட நம் மணவாளமாமுனிகள் ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்திலே [94] "பண்ணினக்ருவிகள் தப்பினுலும் சோம்பிக் கை வாங்காதே பின்னையும் க்ருஷிதன்னையே பண்ணும் கர்ஷகனைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு என்றேனுமொருநாள் ப்ரயோஜநப்படுமென்று க்ருபையை உகந்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி" என்றருளிச் செய்துள்ளார். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியால் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவும் தெரிய வருவதென்னவென்றுல், எம்பெருமான் ஏதோவொரு ப்ரயோஜனத்தை விரும்பி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறுனென்றும், அந்த ப்ரயோஜனம் கைகூடாமலே பழுதுபட்டுப் போகிறதென்றும், 'இப்படியே கைகூடாமலே போய்விடுமா? என்றேனுமொருநாள் கைகூடமாட்டாதா' என்கிற நசையாலே மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்டியை உகந்து நடத்தி வருகிறுனென்றும் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிய வருகிறது இதிலிருந்து திடமானதொரு விஷயமென்னவென்னில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுகவும் ஸத்யஸங்கல்பனுகவுமோதப்பட்ட எம்பெருமானுடைய மிகச்சிறந்த அந்த குணம் பழுதுபட்டொழிந்தது என்பதே யன்றோ. "ஒரு குணம் பழுதுபட்டாலும் மற்றொரு குணம் கார்யகரமாகாதா?" என்று ஆழ்வார் எண்ணினதாக நாமெழுதியிருப்பது. ஈண்டு நாமுதாஹரித்த பல ஸ்ரீஸூக்திகளாலும், அவ்வோ குணங்கள் பழுதுபட்டு விட்டதாகவே முடிவு கட்டப்பட்டிருப்பதாகத் தேறுகிறதென்பதை உணர வல்லவர்கள் இதற்கெல்லாம் அழகாகஸாதித்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்துத் தெளிவு பெறுக.

இந்த ப்ரஸங்கத்தில் ஒரு ரஹஸ்யார்த்தம் நாமெடுத்துக்காட்ட வேண்டியதாகிறது. அரும்பெரும் பொருள் கேண்மின். தத்வத்ரயத்தில்—(162) "இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை" என்னும் சூர்ணையினுல் எம்பெருமான் பண்ணிப்போருகிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்னது ப்ரயோஜனமென்று அருளிச் செய்கிற பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரருடைய *நப்ரயோஜநவத்த்வாத். லோகவத்து லீலா கைவல்யம்* என்கிற ஸூத்ரங்களினுல் நிர்ணீதமானவர்த்தத்தையருளிச் செய்தார். அதை விசதவாக் சிகாமணிகள் அடைவுபட வியாக்கியானித் தருளிவிட்டு உடனே 'ஆனுல்' என்று தொடங்கி அற்புதமாகவருளிச் செய்திருக்கும் விஷயம் கேளீர்.

> "ஆனுல் * சென்று சென்றுகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான் * என்றும் * உய்யவுலகு படைத்து * என்றும் * விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்...* என்றும்* மாயவன் தன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை* என்றும்... சேதநருடைய உஜ்ஜீவனம் ப்ரயோஜனமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணினுனென்று சொல்லுகிற இவ் வசனங்களுக்கு வையர்த்த்யம் வாராதோவென்னில், வாராது. எங்ஙனேயென்னில்......"

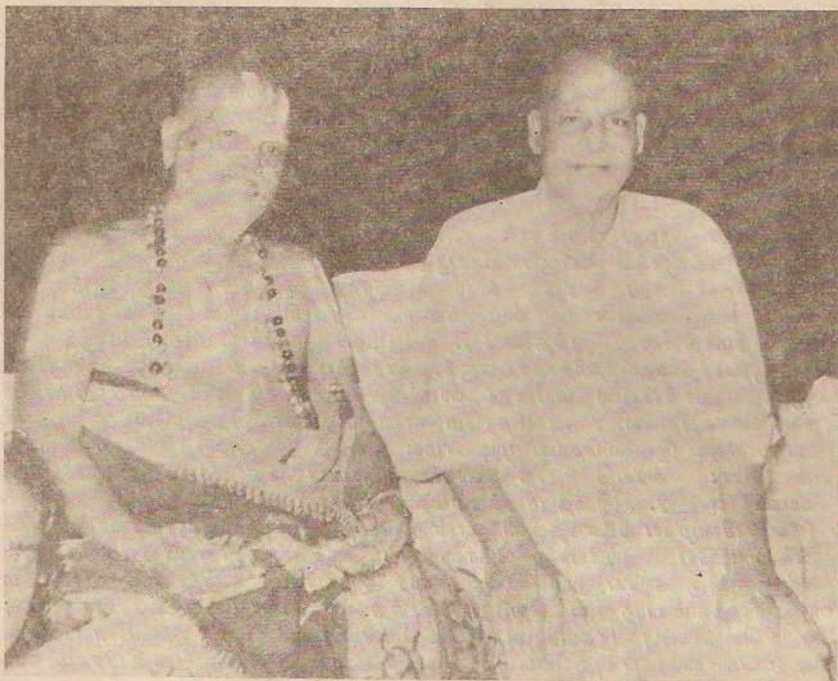
இத்யாதிகள் அருளிச் செய்துள்ளார். இது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆழ்ந்தவர்களுக்கொழிய ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தத்தில் மட்டும் நிஷ்ணுதர்களுக்கு நிலமல்லாத விஷயம். * விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்* என்கிற ப்ரமாணம் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலிருந்தாலும் ஸூத்ரகாரர் இதையுபஜீவித்து ஓர் அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணினுரில்லை. *லீலா கைவல்யம்* என்று முடித்துப்போனுர். அவர்க்கும் ஒரு அவத்யம் சொல்லவொண்ணுதபடி அவரையும் காக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிய மணவாள மாமுனிகள் "ஆனுல்" இத்யாதியான மேலே உதாஹரித்த வாக்ய ச்ரேணியில் "நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமானுகையாலே ஸகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவ [ஏக காலத்திலேயே] முக்தராக்க வல்லவனுயிருக்கச் செய்தேயும்...ஆத்மாக்களை கருமத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே வரவர அங்கிகரிப்பனென்றிருக்கிறவிது லீலாரஸேச்சையாலேயிறே" என்றருளிச்செய்து இவ்வர்த்தமும் *லீலாகைவல்யமென்றதிலேயே சொருகியிருப்பதாகக் காட்டியருளினவிது மாமுனிகளுக்கே அஸாதாரணமான மேதாப்ரதிபாவிலஸிதமத்தனை. இங்கே விவேகிகள் விவேசிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றே. ஸகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவ முக்தராக்குவதற்கிடான சக்தியும் கருணையும் எம்பெருமானுக்கு இருக்கச் செய்தேயும் இக்குணவிசேஷங்களைத் தானே பழுதுபடச் செய்தானென்பது ஸித்தித்தே தீரும். எம்பெருமானை லீலா ரஸேச்சுவாக வைத்தபோதே பல திருக்கல்யாண குணங்கள் பழுதுபட்டொழிந்த படியையறிவதில் அருமையுண்டோ? *வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தில் 'ஸாபேக்ஷத்வாத்' என்றதையும், *நிம்நோந்நதஞ்ச கருணஞ்ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேக்ஷ்ய ஸ்ருஜதஸ் தவ ரங்கசேஷிந்!, வைஷம்யநிர்க்ருணதயோர் ந கலு

ப்ரஸக்திஸ் தத் ப்ரஹ்மஸூத்ரஸசிவாச் ச்ருதயோ க்ருணந்தி* என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியையும், (தத்வத்ரயே 178) "சிலரை ஸுகிகளாகவும் சிலரை து:க்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈச்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோவென்னில்; கர்மமடியாகச் செய்கையாலும் மண் தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும் வாராது" என்கிற பிள்ளை லோகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியையும் உள்ளபடி நிர்வஹிக்கப் புக்கால் எம்பெருமானுடைய பலதிருக்குணங்கள் பழுதுபட்டனவாக இசைந்து தீர வேண்டியது கடமையாகும். அவன் ஹிதபரனாய்ச் செய்யுமிடத்தில் ப்ரியபரத்வைகாந்திகங்களான க்ஷமாவாத்ஸல்ய காருண்யாதிகள் பழுது பட்டுத் தீரா தொழியவழி ஏது?

பகவத் குணங்கள் பழுது படுகையாவது என்ன? என்பதை முன்னம் நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ள வேணும். ஸ்வரூபாச்ரிதங்களாய் ஸ்வரூபாவிநாபூதங்களான அவை ஒருகாலும் பழுது படமாட்டா. "வ்யவஸ்தா யா சைஷா நநு வரத ஸா ஆவிஷ்க்ருதிவசாத்" என்று ஆழ்வானருளிச் செய்த கட்டளையிலே, சில திருக்குணங்கள் சில ஸமயங்களில் பிரகாசிக்கவும் சில ஸமயங்களில் அஸத்கல்பமாயிருக்கவும் ப்ராப்தமாகிறது. இத்தனையே. ஆழ்வான் திவ்யதம்பதிகளுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் பழுது படுவதாக ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்கிறார். பிராட்டிதிறத்திலே ஒரு அஜ்ஞானத்தைக் கூறி, ஆனாலும் ஸர்வஜ்ஞத்வஹாநியில்லை யென்று ஸமர்த்திக்கிறார் *தேவி! த்வங்மஹிமாவதிர் ந ஹரிணா* என்கிற ஸ்ரீஸ்தவச்லோகத்திலே. அவர்தாமே எம்பெருமான் திறத்திலே ஒரு அஜ்ஞானத்தைக் கூறி ஸர்வஜ்ஞத்வஹாநியை இல்லை செய்ய முடியாமல் அதைத் திடப்படுத்துகிறார் (வரதராஜஸ்தவே) *உபாலம்போயம் போ: ச்ரயதி பத ஸார்வஜ்ஞ்யமபி தே யதோதோஷம் பக்தேஷு இஹ வரத! நைவாகலயஸி* என்று. இதை மறுக்கவல்லாருளரோ? இவர்தாமே எடுத்துக்காட்டின ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியில் [*என்பிழையே நினைந்தருளி* என்ற விடத்து] "அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்ந்து *ஸஹஸ்ராம்சு:* என்கிறபடியே இப்போது தோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்றிருக்கிறது" என்பதில் எம்பெருமான் அஜ்ஞனாயிருக்க வேணுமென்கிற ஆசை ஆழ்வார்க்கு உள்ளதாக ஸ்பஷ்டமாய்க்காட்டப் பட்டிருக்கு. ஸர்வஜ்ஞத்வம் பழுது படவேணுமென்கிற ஆசையன்றோ ஆழ்வார்க்கு இங்கு பர்யவஸித்து நிற்கிறது. கிணறு வெட்டப்புக பூதம் புறப்பட்ட தென்கிற கதையாய் இங்ஙனே பகவத் குணப்பழுது பாடுகள் ஒன்றின்மேலொன்றாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கு மென்பதை பிராமாணிகர்கள் அறிய வேணும். இவை யெல்லாம் ரஸோக்திகளே யொழிய வேறல்ல வென்னில், வழிக்கு வந்து சேர்ந்ததாக முடிந்தது.

ஸாரமான வார்த்தை கேளீர். நானெழுதியது தவறாகவேயிருக்கட்டும். அதைப்பற்றி இவருக்கென்ன? 'அதென்ன அப்படி கேட்கிறாய்? நீ தப்பாக எழுதினால் அதை விமர்சிக்க எனக்குக் கடமையில்லையோ?' என்று கேட்பீர். ஏனில்லை? தாராளமாகவுண்டு. அன்று செய்வதாக ஏற்றுக் கொண்ட உபந்யாஸத்தை அறவே விட்டிட்டு இந்த வீண் வம்பு ப்ரஸங்கம் எதற்காக? "நான் சொல்ல வேண்டிய விஷயங்களை யெல்லாம் நீ பத்ரிகை மூலமாகப் பிரசுரம் செய்து ஸதஸ்யர்களுக்கும் விநியோகித்து அவர்களும் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டான பிறகு பிஷ்டபேஷணமும் சர்வித சர்வணமுமாக நான் பேசக் கூடியது என்ன இருக்கிறது? நான் பேசுமளவுக்கு நீ வைக்கவில்லையே; எதையோ பேசி முடிக்க வேண்டியிருந்தது; இதில் எனக்குத் தோன்றிய அநுபபத்தியைப் பேசி ஒருவாறு மணியையோட்டினேன் ; ஒரு மணிக்கு மேலும் சொன்னேன்" என்பீர்.

உண்மை இதுதான். இதனை யாவரும் தெரிந்து கொண்டாயிற்று. இது மிகவும் பரிதாபமே. என்னுடைய உண்மையான பரிதாபத்தை இங்குத் தெரிவியாமலிருக்க முடியவில்லை. தெரிவிக்கிறேன். தூது நாலுக்கும் விஷயமென்றவிதில் பதின் மூன்று விஷயங்களுள்ளன. பரத்வாதிகள் ஐந்து; பிழை, சிறந்த செல்வம், படைத்த பரப்பு, தமரோட்டைவாஸம் என்பவை நான்கு. க்ஷமை தீக்ஷை ஸாரஸ்யம் ஸௌந்தர்யம் என்பவை நான்கு. ஆக பதின்மூன்று விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசப் புகுந்தால் கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளமாக *ஆண்டுகள் நாள் திங்களாய் என்ற கணக்கிலே எத்தனையோ காலம் பேசலாமே, முக்கியமாக க்ஷமை முதலிய நான்கு திருக்குணங்களை மட்டும் பற்றிக் கொண்டு, என் பத்ரிகையில் அடியோடு தொடாத விஷயங்களைத் தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழை போல் பெய்து ஸபையைக் கிடுகிடாய்க்கச் செய்திருக்கலாமே. நான் எக்கேடு கெட்டாலென்ன? என்னுடைய நான்கு பக்கப் பத்ரிகை எத்தனை குற்றம் மலிந்திருந்தால்தானென்ன? நான்கு பக்கங்களுள் நான்கு வரிகளில் மட்டுந்தானே இவருக்கு ஆசங்கை. அதையெடுத்து "இது பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களில் காணாத விஷயமாகையாலே அநாதரணீயம்" என்று ஒரு பேச்சுப் பேசி முடித்துவிட்டு, ப்ராப்தமான உபந்யாஸத்தை ஒழுங்காக நடத்திப் பரிசு பெற்றிருக்கலாமேயிவர். இங்ஙனே சொல்லாதாருண்டோ? உபந்யாஸத்தை அழகாக முடித்துவிட்டு முடிவில் இந்த ப்ரஸங்கத்தையெடுத்துக் கொண்டு கிள்ளிக்களைந்திருக்கலாமே. அப்போது ஸதஸ்யர்களுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்திருக்கும்! "இன்றைய உபந்யாஸம் அத்விதீயம்" என்று பலரும் மெச்சியிருப்பார்களே. இந்த மெச்சுதலை அநியாயமாக இழந்தது வருந்தத் தக்கதேயன்றோ.

ஹ்ருஷீகேசத்தில் ஸ்ரீலஸ்ரீ. சிவானந்த ஸரஸ்வதீஸ்வாமிகள் ஜகதாசார்யருக்கு வ்யாக்யாநவாசஸ்பதி பிருதபத்ரிகை யளிக்கும் காட்சி. (5-11-1960.) 10-P. M.

அவருடைய உயங்யாஸத்தில் வெளிவந்த விஷயங்கள் யாவும் ப்ரக்ருதத்திற்கு உபயோகமற்றவை யென்பதையும் பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளக் கருத்தை இறையுமறியாமையினு லென்பதையும் இனி மூதலிக்கிறேன்.

ந. நி. வியாஸத்தில் கண்ட உபந்யாஸத்தை அதில் 1, 2, 3... என்று வரிசையாக லக்கங்கள் இட்டிருக்கிறவடைவிலேயே உதறித் தள்ளுகிறேன் காண்மின். (1) **மதி நலம்** என்பதற்குப் பூருவர்களின் நிர்வாஹத்தையும் பட்டர் நிர்வாஹத்தையும் இங்கே எடுத்துக்காட்டினது அவகாசத்தை வீண் படுத்திக் கொண்ட சுஷ்கவாக் ப்ரபஞ்ச மத்தனை. சென்னையில் கீர்த்திமூர்த்தியான பிரபல அட்வொகேட் ஸ்ரீ T. R. ராமச்சந்திரய்யர் என்பவர் ஸுப்ரஸித்தர். இவர் காஞ்சீபுரம் தென்னுசார்யதர்சன வக்கீலாகவுமிருந்தவர். பரம ஆஸ்திகர். இவர் தார்மிக உபந்யாஸங்களும் செய்வதுண்டு. ஒருகால் இவர் தேவப் பெருமானை ஸேவிக்கக் காஞ்சீபுரம் வந்திருந்தார். அங்கே ஆப்தர்கள் இம் மஹானை ஓர் உபந்யாஸஞ் செய்ய வேண்டினர். அதற்கிணங்கி உபந்யாஸஞ் செய்கையில் அவர் தம்மைப்பற்றி ஒரு நிகழ்ச்சி தெரிவித்தார். அதாவது, தாம் ஒரு பெரிய வழக்கில் வாதிக்க இசைந்திருந்தாராம். அந்த வழக்கு ஒரு நாள் பதினெட்டாவது கேஸாகப் போட்டிருந்ததாம். இன்று இது இயரிங்குக்கு வராதென்று எண்ணித் தாம் கட்டு பாராமலேயிருந்து விட்டாராம். ஜட்ஜ் மற்ற வழக்குகளை ஒருவாறு முடித்திட்டுப் பிற்பகலில் இந்த வழக்கை யெடுத்துக் கொண்டாராம். இவர்தாம் கட்டுபாராமையினுலே ஒன்றும் பேச முடியாமல், வழக்கை ஒத்திப் போடக் கேட்கவும் முடியாமல் ஓர் உபாயம் செய்தாராம்;— அந்த வழக்கில் தாம் பிரதிவாதி தரப்பில் வக்கீலாக இருந்தாராம். பிரதிவாதிகள் இருபது நபர்களாம். இவர்தாம் ஆர்க்யுமெண்டு செய்ய ஆரம்பித்து ஒவ்வொரு பிரதிவாதியின் பெயரை வாசிப்பது, அவர் தகப்பனுர் பெயரை வாசிப்பது, வீட்டுக் கதவிலக்கம் சொல்லுவது, அவருடைய ஸ்திரசர ஆஸ்திகளைப் பற்றி விவரிப்பது... இப்படியாக மணிக் கணக்கில் பேசி வந்தாராம். ஜட்ஜுக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டதாம்; தாமே வழக்கை ஒத்திப் போட்டுவிட்டு எழுந்து சென்ருராம். இது உண்மையாக நடந்ததோ அன்ருே அறியோம். ராமசந்திரய்யரவர்கள் இதை வெகு ரஸமாகப் பேசினுர். ஸதஸ்யர்கள் இதை ஓர் அதிசயமாகவே கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். இது நாம் நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு கேட்டதாயினும், இதைப் பொருத்தமாக ஸ்மரிக்கச் செய்யும்படியான உபந்யாஸம் இவருடையதே யென்று திண்ணமாக எண்ணலாயிற்று.

மேலே (10) என்று லக்கமிட்ட பாராவைப் பாருங்கள்—திருவாய்மொழியில் நான்கு பதிகங்களையெடுத்துக்காட்டி இவை வ்யூஹவிபவ பரத்வ அந்தர்யாமி அர்ச்சைகளில் தூதுவிட்டவை யென்று சொல்லிவிட்டு, மேலே அதை அழகாக விவரித்து ச்ரோதாக்களை ரஞ்ஜிப்பிக்க வேண்டியிருக்க, அதை விட்டு (11) "இதனுடைய விவரணத்திற்கு இப்போது நான் போகவில்லை" என்று முடித்திட்டார். ஏன் போகவில்லை? என்று கேட்க ஒருவர்க்கும் தோன்றவில்லை. யாவரும் குதூஹலத்தோடு எதிர்பார்க்கும் பிரதானமான விஷயத்தை அறவே விட்டிட்டுக் காடுபாய்ந்து பேசினது எதற்காகவோ? கீழே குறிப்பிட்ட ராமசந்திரய்யர் நிகழ்ச்சியில் அந்த வழக்கு அன்று இயரிங்குக்கு வராதென்கிற எண்ணமும், கட்டுபார்க்க வில்லை யென்பதும் காரணமாக விளங்கிற்று. இங்கு எது காரணமோ? நமது நூலுக்கு இந்த ஒரு கேள்விதான் சிகரமானது. இக்கேள்வி அடுத்தடுத்து வரும்.

"திருவாய்மொழியை ஞான மனுட்டான முள்ள ஆசார்யனிடத்திலே முறைப்படி அதிகரிக்க வேணும், அதன்படி சொல்ல வேணும்" என்றது யாவரும் இசையத்தக்கதே. அதை இப்போது ப்ரஸ்தாவிக்க ப்ரஸக்தியென்ன? அப்படி முறைப்படி அதிகரித்து முறைப்படி சொல்லுபவர் தாமே யென்றும், பிறர் அல்லர் என்றும் தெரிவிப்பது ப்ரக்குதத்தில் ப்ரயோஜனமாக இருக்க வேண்டும். வேறு இருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. இங்கு நாம் உண்மையை விவரித்தேயாக வேண்டும். இவருடைய ப்ரவசனங்களுக்கு நம்முடைய திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை முதலான ஐந்நூறு நூல்கள் மூலாதாரமே யொழிய வெறெருரு ஆசார்யோபதேசம் மூலமன்று என்பதை சபதமிட்டுரைப்போம். இவருடைய திருமாளிகையில் ஸரஸ்வதி பீடங்களில் திகழ்வது நம்முடைய நூல்களேயல்லது வேறு எந்த நூலுமல்ல என்பதையும் சபதமிட்டுரைப்பேன். 'அட இழவே!' என்று இனி அவற்றை யெடுத்து ஒளித்து வைக்க முயன்ருல் அதைத் தடுப்பாரில்லை. நம் முடைய நூல்கள் பத்தெட்டு அல்ல; 50, 60 அல்ல, 100, 200 அல்ல, 500-க்கு மேற்பட்டவை, அவையே இவர்க்கு ஜீவநாதாரம். அந்த நூல்களில் இவருடைய இயற்கையான கௌரவப்ரதிபத்தி எத்தகைத்து? என்பதை உலகம் உள்ளபடி யுணர்ந்தே யிருக்கின்றது. அதை நினைப்பூட்டுகிறேன். 6, 7 வருஷங்களுக்கு முன்பு இவர் சில அபார்த்தங்களை யெழுதி, அவற்றை நாம் மறுக்க வேண்டிய ஆவச்யகதை ஏற்பட்டு இவர் நம்மோடு ப்ரதித்வந்த்வி பாவத்தை யடைந்தாரென்பது நிற்க. அதற்குமுன் "நித்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பரநீச பாவை:" என்றும் "ஹரிபக்த தாஸ்ய ரஸிகா: பரஸ்பரம் க்ரயவிக்ரயார்ஹதயா ஸமிந்ததே" என்றுமுள்ளபடி பரஸ்பரம் அக்ருத்ரிமஸௌஹார்தத்தின் மேலெல்லையில் இருந்தவர்களே யென்பது நிர்விவாதம். சித்தம் விஷம நிலைக்குச் செல்லாமல் ஸமநிலையிலிருந்த அக்காலத்தில் நம்முடைய நூல்களில் இவருடைய அந்தரங்கப்ரதிபத்தி எவ்விதமாக இருந்ததென்பதை தடஸ்தர்கள் எளிதாக வறிந்து கொள்ள இவருடைய அக்காலத்து வியாஸமொன்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறேன். நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான் பிள்ளைகளின் திவ்யஸூக்திகளால் உலகம் கொள்ளுமுபகாரத்தை அடியேனுடைய திவ்யார்த்த

தீபிகை முதலிய நூல்களினால் தற்கால முள்ளவர்கள் யாவரும் கொள்வதாக எழுதியுள்ளார். அந்த ஸ்ரீமுகம் உலகம் பரவியுள்ள தானாலும் நினைப்பூட்டும் முறையில் இங்கே எடுத்துக்காட்டலாகிறது.

10-3-1951 ல் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஒருவருடைய கோரிக்கையின்படி இவரெழுதி வெளியிட்ட ஸ்ரீமுகம்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

"ஜகதாசார்யர்"

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அநுக்ரஹித்த ஸகல அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யாநங்களையும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் பல பல ச்லோகங்களுக்கு இன்சுவையே வடிவெடுத்த வ்யாக்யானங்களையும் ஸ்தோத்ரரத்நாதி வ்யாக்யாநங்களையும் அனுபவிக்குங்கால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகத்திற்கு இம்மஹான் செய்த மஹோபகாரங்கள் அதிப்ரஸித்தங்களென்று உபபாதித்துச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

மணவாள மாமுனிகள் 'வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை' என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். ஸமகாலத்திலவர்களை யொழிய, பின்புள்ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம் என்னும் க்ரந்தத்தை உபகரித்த ஔதார்யத்தையே புகழ்ந்து வள்ளல் என்றும், ஆழ்வார் ஊருநாடு முலகமும் தம்மைப் போலிருக்கும்படி திருவாய்மொழிபாடினாற்போல் இவர் நாட்டிய ஈடுநன்குரைத் தது என்றும் கொண்டாடுகிறார்.

இவ்வாறு தாமும், தமக்கு நயநத்வயமான சிஷ்யர்கள் முகமாகவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகத்திற்குப் பரமோபகாரத்தைச் செய்தருளிய ஜகதாசார்யரான நம்பிள்ளையின் திருவவதாரமே ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதியா யெழுந்தருளியிருக்கிற காஞ்சீப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி என்னும் விஷயம் உலகறிந்ததேயாம்.

நம்பிள்ளை ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் வரியடைவே கற்றறிந்து அந்தப்பாண்டித்யம் முழுவதையும் அருளிச் செயலுபந்யாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்தி வந்தவர் என்பது ப்ரஸித்தம். பெரியவாச்சான் பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை ஆகிய இம்மஹான்களின் அருளிச்செயல் வ்யாக்யாநங்களிலே ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் நாமனுபவிக்கிறோம்.

நம் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்வாமி உபந்யாஸங்களிலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளையைப் போலவே உபகரித்த திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் அருளிச்செயல் வ்யாக்யானங்களிலும் பஞ்சஸ்தவம் முதலான ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானங்களிலும் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவிக்கும்படி பாக்யம் பெற்றுள்ள நமக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அவதாரத் தன்மை ப்ரத்யக்ஷஸித்தம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவ்வுலகில் எண்ணிறந்த ஷஷ்டி அப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவங்களைக் கண்டருளி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை ப்ரவசன முகங்களாலும் க்ரந்த முகங்களாலும் ஓங்கித் தழைக்கச்செய்து எழுந்தருளியிருக்க ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி அருள்க.

வெங்கடாசாரி, காரப்பங்காடு. 10-3-1951.

இங்ஙனே இவரெழுதியுள்ளாரென்பதை யெடுத்துக் காட்டுவதனால் நமக்கொரு புதிய பெருமை விளையப்போகிறதில்லை. உலகம் போற்றும் புகழாளரான பல பல பெருமக்கள் எழுதிப் பிரசுரம் செய்திருப்பவற்றுள் இஃது ஏகதேசமல்லவா? உண்மையில் * நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் * என்று அந்தக்கரண ஸாக்ஷிகமாக அநுஸந்தித்திருக்கு மடியேன் இத்தகைய புகழுரைகளை எதிர்பார்ப்பவனுமல்லேன்; இவற்றால் ஒரு பெருமையடைபவனுமல்லேன். இவருடைய உண்மையான சித்தவ்ருத்தி எத்தகைத்து? இப்போதைய மாத்ஸர்ய நிபந்தனமான சொல்வகை எத்தகைத்து? என்பதை நம்மவர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே இஃது இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. அடியேனை பூஷிப்பதோ தூஷிப்பதோ இரண்டுக்கும் இவர் அதிகாரியல்லர் என்பதே தத்வவித்துக்களின் பேச்சு.

உலகில் ஏதோ தாக்ஷிண்யத்திற்காகவும் ஸௌஜந்யத்திற்காகவும் புகழுரைகள் எழுதித்தர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுவதுண்டு. அதனால் அப்படி யெழுதவேண்டியதாயிற்று என்று சொல்லலாம். அதற்குச் சேர எப்படி எழுதவேண்டுமென்றால்,

> இவரை நான் நன்றாக அறிவேன்; நல்ல ஞானி, நல்ல விவேகி உலகத்திற்காக உழைப்பவர். ஆங்காங்கு உபந்யாசங்கள் செய்து வருகிறார். காஞ்சியில் பாடசாலையொன்று நடத்தி வருகிறார். நம்பிள்ளை ஸன்னிதியும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். மிகவும் குணசாலி. இவர் நீடூழி வாழவேண்டும்.

என்று இந்த வகையிலே யெழுதியிருக்கவேண்டும். இப்படியெழுத இவர் மனம் இசையவில்லை. எழுதத் தொடங்கும்போதே பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் மஹோபகாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்தார். உடனே வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையும் நம்பிள்ளையும் செய்தருளின உபகாரங்களை விவரித்தார். "அந்த ஜகதாசாரியரே இந்த ஜகதாசார்யர் என்பது நமக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகிறது" என்றார். உண்மையாக

நெஞ்சிலேயிருந்த கனிவுதானே இங்ஙனமெழுதச் செய்தது. கனிவுமட்டுமன்று; நம்முடைய நூல்களினு லடைந்த மஹோபகாரத்தின் க்ருதஜ்ஞதாதிசயமுமாகும். "பவிஷ்யத்தில் இப்படியாகுமென்று தெரியாமற் போயிற்றே" யென்று இப்போது மிகவும் அநுசயிப்பர், சில தேவதைகள் சிலர்க்குத் தலைகால் தெரியாமல் வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு கிலேசிப்பதுண்டு. அங்கு அவரவர்கள் கோரமாகச் செய்த தவங்களை ஹேதுவாகச் சொல்ல இடமுள்ளது. இங்கு யாரும் தவஞ்செய்ததில்லை. "மாமாரதய கேசவ!" என்று ஒரு தெய்வம் கேட்டுககொண்டதுபோல நாம் கோரினதுமில்லை. தாமுகந்து எழுதின தத்தனையன்றோ. அதற்குத் தக வர்த்திக்கவேணு மென்பதறிந்திலரந்தோ!

ந. ஸி. வியாஸத்தில் கண்ட இவரது உபந்யாஸத்தின் முடிவில் இவர் பேசியுள்ளதாவது, "ஆ: ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமும் அதை விளக்கின பூர்வாசார்யாள் வியாக்யானப் போக்கும் ஒருவிதம்; இந்த வியாஸப் போக்கு தனி; (இத்தோடே நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்)" என்று. ஆழ்வார் திருவுள்ள மின்னது, பூர்வாசாரியர்களின் வியாக்கியானப் போக்கு இத்தகைத்து என்று ஆழ்ந்து அறியவல்லார் பேசவேண்டியதை இவரா பேசிவிடுவது! *இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே! *லவணவணிஜ: கர்ப்பூரோத்கம் கிமித்யபிமந்வதே? என்கிற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்திதான் இங்கு நமக்கு நினைவுக்கு வருவது

ஒரு நிகழ்ச்சி கேண்மின். சில வருடங்களுக்கு முன்பு இவரைச் சிலர் ஞானஸார ப்ரமேயஸாரங்களின் பொருளுரைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பிரபந்தங்களுக்குப் பிள்ளை லோகஞ்சீயருரையேயுள்ளது. அதனால் இவருக்குத் திருப்தி ஏற்படாமற் போகவே "இவற்றுக்கு ஸ்வாமியின் வியாக்கியானம் அச்சாகியிருக்கிறதோ' வென்று கண்ணால் கண்டவர்களையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு அலைந்தார் பாவம்! அப்போது அவற்றுக்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானம் வெளிவராமல்தானிருந்தது. அப்போது பலரும் அடியேனிடம் வந்து "அலைகிறாரே பாவம்! அதை வெளியிடக்கூடாதா?" என்று சொல்லிக்கொள்ள, உடனே (ஒரு வாரத்தில்) அதை வெளியிட்டேன். இதை இப்போதாக நான் கற்பனையாக எழுதிக்கொள்ளுகிறேனல்லேன்; 27—8—59ல் வெளியிட்ட ஸ்ரீவேங்கடார்யசதகத்தின் முன்னுரையில் (பக்கம் 4-ல்) இதனை உலகமறிய வெளியிட்டிருக்கிறேன். அவ்விடத்துப் பங்க்திகள்.

"ஞானஸார ப்ரமேயஸார வியாக்கியான ப்ரஸ்தாவம்

உண்மையாக வொருவிஜ்ஞாபனம். வாஸ்தவமாய் அடியேன் வியாக்கியானங்களும் உபந்யாஸங்களுமெழுதிவெளியிடுவது இந்த ஸ்வாமிபோன்ற அதிகாரிகளுக்காகவேயன்றி வேறில்லை. நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு சாரிடியில் இவரை ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம் சொல்லும்படி கோரினார்களாம். அப்போது அவ்விரண்டு நூல்களுக்கு அடியேன் வியாக்கியானமெழுதியிருக்கவில்லை. அதனால் இவர்க்கு மிகவும் சிரமம் ஏற்பட்டு "இதற்கு அவர் எழுதவில்லையோ?" என்று கண்டபேர்களையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாராம். பலர் அடியேனிடம் வந்து "இப்படி அலைகிறாரே; எழுதி வெளியிடக் கூடாதா?" என்றார்கள். முன்னமே எழுதியிருக்க வேண்டியதுதான்; இதோ ஆகிறது" என்று சொல்லி அடுத்த வாரத்திலேயே அவருடைய கவலை தீரும்படி அவ்விரண்டு நூல்களுக்கும் உரையெழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டேன்; அவர்க்கும் அனுப்பினேன். இவற்றால் பொதுவாக உலகுக்கு உபகாரம் செய்கிறோமென்று அடியேன் நினைப்பதில்லை. இவரைப்போன்ற ப்ரவசநகர்த்தாக்களுக்கு உபகாரம்—மஹோபகாரம் செய்து வருவதாகவே மகிழ்ந்துவருகிறேன். இவ்வுபகாரம் இவரிடத்திலும் இவர்போல்வாரிடத்திலும் விசேஷித்து ஸபலமாகிறதென்றால் இதனால் அடியேனுக்கு எவ்வளவானந்தமென்பதை அந்தர்யாமியேயறிவன்."

அன்பர்காள்! ஸ்ரீவேங்கடார்யசதகத்தின் ப்ரஸ்தாவம் வந்துவிட்டபடியால் (இது மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதி வெளியிட்டது.) அதன் முன்னுரையில் வெளியிட்டுள்ள இதையும் காட்ட வேண்டியதாகிறது;

"நாவல்பாக்கம் பண்டித ராமானுஜாசார்ய ப்ரேமலேகம்

10. ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜில் ந்யாயோபாத்யாயராகவிருந்து விச்ராந்தராயிருக்கின்ற ஸ்ரீ உவே. நாவல்பாக்கம் க்ருஷ்ணஸ்வாமி தாதாசார்யருடைய திருக்குமாரர் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரென்பவர் நல்ல பண்டிதர்; சிறந்த விவேகி. சென்னை அரசாங்க லைப்ரெரியில் பண்டிதராக விருந்தவிவர் சில வருடங்களாகப் பூனா நகரத்து லைப்ரெரியில் உயர்ந்த பதவியில் இருந்து வருகிறார். இவர் சென்னையிலிருந்த காலத்தில் ஆங்காங்கு நடக்கும் உபந்யாஸங்களுக்குப் போவராம். [இவர் அப்போது எனக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் எழுதிய கடிதத்திலிருந்தே இது எழுதுகிறேன். இவருடைய கடிதங்கள் பல கிடைப்பதுண்டு. ஒவ்வொன்றும் அக்ருத்ரிமமாயும் ஹார்தபக்தி ப்ரதிபிகையாயுமிருக்கும். இவருடைய ஒரு கடிதத்திலுள்ள விஷயமிது:—

"அடியேன் விராமமுள்ள காலங்களில் ஆங்காங்கு நடக்கும் உபந்யாஸங்களுக்குப் போவேன். ஒவ்வொருவரும் தேவரீருடைய புத்தகங்களையே உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதை நன்றாகவறிந்தேன். அப்படி அடியேனும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பியே இந்த

விண்ணப்பமெழுதுகிறேன். தேவரீருடைய பத்திரிகைகளோ க்ரந்தங்களோ எல்லாம்
அடியேனுக்கு நியமேந கிடைத்து வரும்படி அநுக்ரஹிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.'' என்பது''

இந்த ப்ரேமலேகம் அச்சாகி வெளிவந்ததும் இதைக்கண்ட அந்த பண்டிதர் நமக்கு எழுதியிருந்த
தாவது—''தேவரீருடைய ஸ்ரீகோசம் அடியேனை * யதார்த்தவாதி பஹுஜநத்வேஷீ * என்னும்படி
யாக்கிவிட்டாலும் அடியேன் அந்தரங்கஸாக்ஷ்பத்தை அபலபியாதவனென்பதுபற்றிப் பல மஹான்
களுக்கு உகப்பு ஏற்பட்டிருப்பதனால் அடியேன் அதையே பரம புருஷார்த்தமாகக் கொண்டு மகிழ்
கிறேன்'' என்று. அந்த பண்டிதர் இற்றைக்கும் பூனாநகரத்திலேயே அந்த பதவியிலேயே முன்னேற்ற
மடைந்து திகழ்கின்றார். நிற்க.

அடியேனுடைய உபந்யாஸ வெளியீடுகள் பலவற்றில் தலைமேல் **''உபந்யாஸகஸௌபாக்யம்''**
என்றும், ''உபந்யாஸகர்களின் மஹோபகாரார்த்தமாக வெளியிடும் பிரசுரங்களில்......நெ.'' என்றும்
வெளியிட்டு வருவது வழக்கம். அதை அயுக்தமாக இதுகாறும் யாரும் கொள்ளவில்லை. இவரும் இவர்
போல்வாரும் இங்ஙனே பிரசுரங்கள் வெளியிட்டுக் கொண்டால் எம்போல்வார் ஆமோதிப்பவர்களே
யொழிய ஆக்ஷேபிக்கவோ வருந்தவோ ப்ரஸக்தியேயிராது. **நான்கு தூதுகளின் மருமம்** என்கிற
ப்ரக்ருதவ்யாஸமும் ''உபந்யாஸகர்களுக்கு உபகாரகமான வெளியீடுகளில் நெ. 39.'' என்கிற மகுடம்
புனைந்தே வெளிவந்துள்ளது. உபந்யாஸகாநாம் உபகார நிஷ்ணாதனான அடியேன் செய்யவேண்டிய
கடமையைச் செய்தேன். அதாவது, 27—9—62ல் அடியேனுடைய உபந்யாஸம் (ஸ்ரீ வானமாமலை
மடத்தில்) நடந்தபோதே இப்பத்ரிகையைப் பிரசுரம் செய்தேன். மறுநாளும் பிரசுரம் செய்வித்தேன்.
இவர்க்குத் தபால்மூலமாக அனுப்பியது நாமல்ல; இதைப்பற்றி ஸபையில் அபிப்ராயம் தெரிவிக்க
வேணுமென்று நாம் கேட்டுக்கொள்ள ப்ரஸக்திலேசமுமில்லை. விஷயத்தைவிட்டு விலகி வம்புப்பேச்சுக்
களால் காலயாபனம் செய்துபோகைக்காக இவரே யிட்டுக்கொண்ட அவதாரிகையிது என்பதை
அறியாதாரில்லை. 'நம்முடைய உபந்யாஸத்திற்கு இவனென்ன உபகாரம் செய்வது!' என்கிற சித்த
விகாரமே இத்தனை பாரதத்திற்கு பீஜமாயிற்று. அந்த நமது (4 பக்கம்) பத்ரிகையில் தொடாத பல
பலவிஷயங்களைச் சொல்லி ஸபையை ரஞ்ஜிப்பித்திருக்கலாம். அதற்குச் சரக்கில்லாத குறைக்கு
அந்தோ! நாம் என் செய்வது!

ஆழ்வார் பலகால் தூதுவிடுவதற்கு ஹேதுவை நாம் தெரிவித்திருக்கிறவிதம் பூர்வாசார்ய
ஸ்ரீஸூக்திவிருத்தம்—என்று இவர் பேசியதைப்பற்றி நாம் பலபல உணர்த்த வேண்டியதுண்டு. சில
வுணர்த்துகிறோம். பூருவாசாரியர்கள் ஸாதித்திருப்பதை மறுத்து 'அது துஷ்டம்' என்று தோற்றும்படி
யெழுதினால் அதைப் பூர்வாசார்யஸூக்தி விருத்தமென்னலாமே யொழிய, அவர்கள் எழுதியருளாத
விஷயங்களை சாஸ்த்ரவிரோதமின்றிக்கே யெழுதினால் அதைப் பூர்வாசார்யஸூக்தி விருத்தமென்பது
தவறு. * தம் பெரிய போதமுடன்* என்று மணவாளமாமுனிகளால் மருமமாக விசேஷிக்கப்
பெற்ற வாதிகேஸரி ஜீயர்பால் இக்குற்ற மேறும். ''இது காலமயக்குத்துறை'' என்று நம்பிள்ளையருளிச்
செய்து வைக்க, ''அக்காலங் கொலோ புயற்காலங்கொலோ வென்கையாயாலே இது கால மயக்குத்
துறையன்று'' என்று மறுத்தெழுதி வைக்கிற ஸாஹஸிகர் அந்த ஜீயர் ஒருவரேயாவர். இங்ஙனே பல
பல விடங்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன் திவ்யார்த்த தீபிகாதிகளில். திருவாய் மொழியில்
* பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன் * என்ற விடத்து ''ஸம்ஸாரிகளான வாத்மாக்களினுடைய
ஸம்ருத்தியே நமக்கு ப்ரயோஜனமென்று பார்த்து'' என்பது ஆறாயிரப்படி. நஞ்சீயரும் நம் பிள்ளையும்
மணவாளமாமுனிகளும் ''பலகால் ஸ்ருஷ்டிக்க விததமாகா நின்றாலும் என்றேனுமொரு நாள் ப்ரயோஜ
நப்படு மென்று கருதி'' என்றருளிச் செய்கிறார்கள். ''எதிராசர் பேரருளாலவதரித்த ஆறாயிரப்
படிக்கு விருத்தமாக இவர்கள் எழுதிவைத்தார்கள்'' என்று இவர் தூஷிக்க வேண்டியதே.

இதில் இவர் அஞ்ஜலி செய்து நிற்கும்படியான விஷயமொன்று கேளீர். சில வருஷங்களுக்கு
முன் திருப்பாவைக்கு விபுலமான ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்யான மொன்று எழுதி வெளியிட்டிருந்தேன்;
அதற்கு இவருடைய மதிப்புரை தினமணிச் சுடரில் பிரசுரமாகியுள்ளது. *கனைத்திளங்கற்றெருமை*
என்கிற பாட்டுக்கும் அடுத்த * புள்ளின்வாய் கீண்டான் பாசுரத்திற்கும் பூருவாசாரியர்களொருவரும்
காட்டாத ஸங்கதியை நாம் விபுலமாகக்காட்டியிருக்கிறோமென்று அதை மிகமிகமெச்சி அவரெழுதிய
தாவது,

> ''...வருமாறு அவதாரிகை அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள். ''நம் கண்ணுண்டாகில்
> தானே வருகிறானென்று கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறாள்';—''மனத்துக்கினியானைப்
> பாடவும் என்று இவள் சொன்ன பாசுரத்தை அசல் மாளிகையிலே கிடப்பாளொரு பெண்
> பிள்ளை கேட்டு, நம் அபராதம் தீர இவர்களுக்கு வார்த்தை சொல்லுவோமென்று இங்கு
> ராமவிருத்தாந்தம் சொன்னாருண்டோ? என்ன, ''ராம விருத்தாந்தமும் சொன்னோம்; க்ருஷ்ண
> விருத்தாந்தமும் சொன்னோம்'' என்கிறார்கள். ஜநந்யாசாரியரும் இக்கருத்தையே தமது
> வியாக்யானத்தில் இங்கு வெளியிட்டிருக்கிறார். இங்கு அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமியின்
> வியாக்கியானம் வெகு ரஸமாயும் விரிவாயும் அமைந்துள்ளது. அதன் சுருக்கம்: 'கனைத்திளங்கற்
> றெருமை' என்பது கீழ்ப்பாசுரம். அங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாடப்படாமல் ஸ்ரீராமன் மட்டும்
> 'மனத்துக் கினியான்' என்று போற்றப்பட்டுள்ளான். இதனால் கோகுலத்தில் கோபிகை

களுக்குள் பெரிய கலகம் நேர்ந்தது; க்ருஷ்ணனை விட ராமன் மனத்துக் கினியானோ? நம் தேவதையை விட்டு மற்றொரு தேவதையைப் பாடினால் குற்றமாகாதோ? என்று. இச்சமயத்தில் ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவ்விருவருடையவும் உண்மையை உணர்ந்த ஒரு கோபிகை 'ராமன் யார்? க்ருஷ்ணன் யார்? இருவரும் ஒருவர் தானே?' என்று ஆதாரங் காட்டிச்சொல்ல மற்ற கோபிகைகளும் கலக்கந்தீர்ந்து அதற்கிசைந்தவர்களாய் இரு வகுப்பினராய்ப் பிரிந்து க்ருஷ்ண சரிதத்தையும் ராம சரிதத்தையும் இப்பாசுரத்தில் சேர்த்துப் பாடுகிறார்கள். என்று. இவ்விஷயம் ரஸிகர்களுக்கு வெகு ரஸமானது என்பது கூறுமலேயே விளங்கும். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயம் பெற்றுள்ளவர்களுக்கு இந்த வியாக்யானம் மிகவும் பயன்படும்.

காரப்பங்காடு—வெங்கடாச்சாரியார்.'' என்று.

ஒரு பூருவா சாரியரும் ஸாதிருத்தருளாத ஸங்கதியை நாம் இட்டிருப்பதாக விவரித்து விட்டார். உடனே இவர் என்ன எழுத வேண்டும்? 'இவர் தாந்தோன்றியாக வொரு ஸங்கதி வைக்கிறார்' என்று எழுத வேண்டும். அல்லது 'பூருவர்களின் ஸங்கதி ஒரு விதம்; இவர் இடுகிற ஸங்கதி ஒரு விதம் என்றெழுதியிருக்கலாம். "இங்கு...ஸ்வாமியின் வியாக்கியானம் வெகு ரஸமாயும் விரிவாயும் அமைந்துள்ளது'' என்று உபக்ரமத்திலும், ''இவ்விஷயம் ரஸிகர்களுக்கு வெகு ரஸமானது என்பது கூறுமலே விளங்கும்'' என்று உபஸம்ஹாரத்திலும் எழுதியுள்ளார். அப்போதிருந்த மனப்பான்மையும் இப்போதைய மனப்பான்மையும் அத்யந்த வைஷம்யங்கொண்டதென்பது கூறுமலே விளங்குமல்லவா? நமது திருப்பாவை ஸம்ஸ்க்ருதவியாக்கியானத்தில் வெகு ரஸமிருப்பதாகக்கண்டு சுவைத்து வெளியிட்டவர், இப்போது தம்மை அரஸிகராக உலகம் க்ரஹிக்கும்படி நடந்து கொண்டது அலுப்த மூர்த்தந் யலிபிக்ரமத்வாத் என்பது தவிர வேறொன்றும் நானறியேன். ஒரே வார்த்தை; இவர் பேனாவைப் பிடித்து எழுதியது அதிஸ்வல்பம். அதை இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிக்கலாம். ஸஹ்ருதயமான ப்ராவண்யத்தோடு அடியேனுடைய உக்திகளைப் புகழ்ந்தெழுதியவை ஒரு வகுப்பு. பூர்வாசார்ய ஸூக்திவிருத்தமாக எழுதி அடியேனிடம் மறுப்புப் பெற்றவை மற்றொரு வகுப்பு. இவை, தயிரரவப் பாடத் திருத்த மறுப்பு, சிங்கப் பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றி, ஜகதாசார்ய ஸூக்திஸாராவளி, ஸ்ரீவேங்கடார்ய சதகம் முதலான நமது பல நூல்களில் விசதம். இவை காருள்ளவும் கடல் நீருள்ளளவும் வேத முள்ளளவும் வேதகீதனுள்ளளவும் அழியாதவையென்று பல வித்வான்கள் பேசிக் கொள்ளும் வார்த்தை. ப்ரக்ருதம் இந்த நூலை நாமெழுதிக்கொண்டிருக்கையில் யாத்ருச்சிகமாக வந்து சேர்ந்து இவற்றையெல்லாம் வாசித்துப் பார்த்தவொரு வித்வான் *ம்ருதஸ்ய தந்தசூகஸ்ய மாரணேச்சா முஹுர் முஹு: ...பரிஹாஸாய கேவலம் * என்று சொல்லிச் சென்றார்.

(3) முறைப்படி ஆசார்யரிடத்திலே கேட்ட அர்த்தங்களைச் சொல்ல வேணுமென்று திருமாளிகையிலிருந்து புறப்பட்டதாக எழுதுகிறார். இங்கே நமக்கு இரண்டு விவக்ஷிதம். 1. தாம் உத்தேசித்தபடி நிறைவேற்றிக்கொள்ள என்ன தடை ஏற்பட்டது? ஏதேனும் அபசகுனமாயிற்றோ? யாரேனும் தும்பினாருண்டோ? இந்தக் கேள்வி அடுத்தடுத்து வரும். யாரேனுமொருவர் நேரில் கேட்டு விடைபெற்று த்ருப்தியடைந்தால் போதும். "பாவகர்ப்பிதமாகப் பட்டதால் இங்கு விண்ணப்பிக்கிறேன்'' "யார் அனுப்பினாரென்று தெரியும்'' இத்யாதிவார்த்தைகளையிட்டுக் காடு பாய்ந்தது இவர்க்குத் தகவேதகாது. இதைப்பற்றி அடியேன் எத்தனை தடவை யெழுதினாலும் புநருக்தி தோஷம் வாராது; பிக்ஷைக்கு வந்த வொருவரிடத்திலே 'இன்று நம் அகத்தில் மார்ஜாரப்ரஸூதி; அதனால் பிக்ஷையிடுவதற்கில்லை' என்றாராம் ஒரு நிபுணர். அதைக்கேட்ட பிக்ஷுகர் "அப்படியா? இது அடியேனுக்குத் தெரியாது; இன்னும் பத்து நாளைக்கு ஸௌகரியமில்லை போலும்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்விட்டாராம். இங்ஙனே பலகதைகளை நினைப்பூட்டும் நிகழ்ச்சியன்றோ நடந்துள்ளது. 2. இனி இரண்டாவது விவக்ஷிதம் கேண்மின். முறைப்படி ஆசார்யரிடத்திலே கேட்ட அர்த்தம் ஏதோ தம்மிடம் இருப்பதாகக் காட்டுமிதுபற்றி அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றாரென்ன வேண்டுமத்தனை. ஆசார்யரிடத்தில் முறைப்படி கேட்டிருந்தால் சிங்கப்பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றி, ஸ்ரீ வெங்கடார்ய சதகம் முதலான நமது பல நூல்கள் தோன்ற ப்ரஸக்தியேயிராது. த்ரௌபதியின் ப்ரபத்தி பலிக்கவில்லையென்று எந்த ஆசார்யரிடத்தில் கேட்டாரோ? இளையபெருமாள் அஸத்யவாதியென்று எந்த மஹாகுரு உபதேசித்தாரோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்க ஒரு குரு கிடைக்கவில்லையா? கப்யாஸச்ருதியின் பொருளுக்கும் அருளிச்செயல்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை நயத்தையுணர்த்த ஒருதேசிகர் நேர்பட்டிலரே!; மந்தோதரி இராமனைப் பார்த்துப் பேசினாளென்று எந்த ஆசிரியர் போதித்தனரோ? ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் "கட்டிலே வைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்டபோதோடு வாசியற'' என்றருளிச் செய்திருந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் (கட்டிலே) என்பதைக் (கட்டிலீலே) என்று வாசித்துவிட்டு விளைத்த க்ஷோபத்திற்கு எந்த ஆசார்யோபதேசம் மூலமோ? இப்படி எத்தனை கேள்வி கேட்பதந்தோ!

நாற்றுப்பதினாறு சுலோகங்களும் பொழிப்புரையுங்கொண்ட நமது ஸ்ரீவேங்கடார்ய சதகம் பல மடாதிபதிகளால் மெச்சப்பட்டது. அதைக் கண்டபாடஞ்செய்து பரீக்ஷை கொடுத்த வித்யார்த்திகளுக்குப் பரிசு வழங்கினவர்களும் பலர். அந்த சதகத்தில் எழுதாத விஷயமில்லை. வடமொழியறியாதார்க்குத் தென்மொழியில் (இழை) வெளியிட்டிருக்கிற பொழிப்புரை பரமோபகாரகம். அதில் 106

111 முதல் 116 வரையிலுள்ள (ஆக) ஏழு சுலோகங்களின் பொழிப்புரை ரஸவத்தரமென்று பலர் புகழ்வதனால் அதை மட்டும் இங்கு அநுவதிக்கிறேன்.

106. ஸ்வாமிந்! தேவரீர் எழுதியதாக அடியேன் கண்ணில்படும் எழுத்து எதுவானுலும்ஸரி; அதுவெல்லாம் நியமேந ஏதாவதொரு குற்றத்திற்குக் கொள்கலமாயிருக்கும்படி அந்தோ! பாழுந்தெய்வம் செய்து வைக்கிறது. அங்கெல்லாம் அடியேன் வாத்ஸல்யத்தினுல் குற்றம் காணுமலும் கண்டாலும் அதைக் காட்டாமலும் இருந்துவிடலாம். ஆனுல் அப்படியிருந்துவிட முடிகிறதில்லை; தவருன அர்த்தங்கள் உலகில் பரவினுல் மஹத்தான க்ஷோபமுண்டாகுமாதலால் உபேக்ஷித்துவிட லாகாதன்ருே. 111. சிக்கதேவராயர்க்கு வாத்ஸல்ய குணமும் தெரியாது; அதைப்பற்றின சர்ச்சையும் ஸூதராம் தெரியாது. அப்படியிருந்தும் இந்த சர்ச்சையை அதில் வீணுக ஏறிட்டுப் புகவிட்டு அப்ராமாணிகார்த்தங்களை நிரப்பியருளிற்று. அதைக்கண்டவுடனே உபேக்ஷித்திருக்க முடியாமல் அடியேன் எழுதவேண்டியதை மிக விரிவாக எழுதி **மணவாள மாமுனிகளின் வாத்ஸல்ய விவரணம்** என்னும் நூலையெழுதி அம்ருத லஹரியில் வெளியிட்டேன்; அதனைப் பண்டிதவுலகம் சிரமேற்கொண்டுள்ளது. தவிர. அடியேனுடைய வைதிகமநோஹரா வென்னும் ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையில் ஸித்தாந்த ஸௌபாக்யமென்று வெளியிட்டுவரும் ஸ்வகீய க்ரந்தத்திலும் (பக்கம் 68-ல்) **"ஸயூத்த்யாநாம் ஏகதேசிநாம் அல்பிஷ்ட வாதவிசேஷ ப்ரத்யாக்க்யாநம்"** என்று மகுடமிட்டு மிக விரிவாக (5 பக்கங்கள்) எழுதி யிருக்கிறேன். [அது வைதிக மநோஹரா ௭. 105-ல் காணத்தக்கது.] 112. மணவாள மாமுனிகளை தூஷிக்கப் பிறந்த சில கருவிலே திருவிலாதாருடைய முகோல்லாஸத்தையே பரம புருஷார்த்தமாகக்கோலி ஸத்ஸம்ப்ரதாய விபரீதமாக வெழுதி நிற்பதும் அதன் பலனை யநுபவிப்பதும் அந்தோ! சோசநீயம். 113, 114. தேவரீருடைய வியாஸங்களில் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளப்படும் சுலோகங்களோ வாக்யங்களோ எல்லாம் விபரீதம்! விபரீதம்! விபரீதம்! என்று உடனுக்குடனே விளக்கி வருபவனடியேன். மேலே குறித்த வாத்ஸல்ய வியாஸத்தில் * ஔத்ஸுக்ய பூர்வமுபஹ்ருத்ய * என்கிற தயாசதக ஸூக்தியை அபத்தமாக மேற்கொண்டது. இளையபெருமாள் அஸத்யவாதியென்று ஸ்தாபிக்க வெழுந்த வியாஸத்தில் * ஆசசக்ஷே ஸத்பாவம் * இத்யாதி ச்லோகத்தை மேற்கொண்டவிடத்து "பரதாயாப்ரமேயாய" என்பதை "பரதாய மஹாத்மநே" என்று விவக்ஷிதார்த்த விபரீதமாக மாற்றினது......... இங்ஙனம் மருண்டவிடங்கள் பலபல, அவற்றுள் தலையான மருள் ஒன்று முக்கியமாக ரஸிகர்கள் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அதைக்காட்டி இந்நூல் முடிக்கப்படுகிறது. (அதாவது)

115. ஸமீப காலத்தில் திருவல்லிக்கேணிவாஸியான ஒரு மஹான் வெளியிட்ட திருவருளென்ற நூலிலுள்ளதை அப்படியேயெடுத்துக் காட்டுகிறேன். "பண்டிதர்களுக்குள் முக்கியமாக ஸமரஸப்பான்மை ஏற்படவேணும். அதனுல்தான் உலகுக்கு க்ஷேமம் விளையும். ஒரு பண்டிதர் எடுத்துக்கூறும் விஷயம் ரஸகனமாயிருந்தால் அதை மற்ற பண்டிதர்களும் பிராமாணிக புத்தியோடு ஆதரிக்க முன்வரவேணும். அவர் கூறுவதை நாம் எதற்காக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்? என்று நினைப்பது பண்டிதர்களுக்கு உற்றதன்று. ஒரு சிறு விஷயம் சொல்லுகிறேன். திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி பக்த ஸமாஜத்தின் வெளியீடாக நேற்று மார்கழி முடிவில் **திருப்பாவை மலர்** ஒன்று வெளிவந்திருக்கின்றது. இது ஸ்ரீகாரப்பங்காடு ஸ்வாமியின் மேற்பார்வையில் வெளிவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இதில் ஆரம்பத்தில் "பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருப்பாவைக்கு அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தின் அவதாரிகை" அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வவதாரிகையில் பெரியதோர் சொற்பிழை காஞ்சிபுரம் ஸ்வாமிகளால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டு உலகமெல்லாம் பரவியிருக்கின்றது. அதில் "ச்ரிய: பதியாய்" என்று தொடக்கமுள்ள (4) வாக்யவரிசையில் "தானும் ப்ராப்த யௌவனனாய் அவர்களுக்கும் யௌவனம் வந்து தலைகாட்டினவாறே" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்திருந்த ஸ்ரீஸூக்தி. ஆனுல் இதை அச்சிட்டவர்கள் "யௌவனம் வந்து தலைகாட்டினவாறே" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவையையறியாமல் "யௌவனம்வந்து தலைக்கட்டினவாறே" என்று விரஸமாக அச்சிட்டு வைத்தார்கள். இப்படி பலபதிப்புகள் ஏறிவிட்டன. ஆங்காங்கு ப்ரவசனம் செய்கிறவர்களும் கவனிப்பு இல்லாமல் அப்படியே சொல்லி வருகிருர்கள். யௌவனம் வந்து தலைக்கட்டிற்றென்ருல் கிழத்தனம் வந்துசேர ஆரம்பமாகிவிட்டதென்று பொருள்படுமே தவிர வக்தாவுக்கு உத்தேச்யமான பொருள் கிடைக்காது. "யுவதிச்ச குமாரிணீ" என்கிற பிரமாணச் சாயையிலே (யௌவனம் வந்து தலைகாட்டினவாறே) என்று வெகு ரஸமான பங்க்தியை பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்க, அது நேர்விபரீதமாக அச்சாகிவிட்டது. இதை காஞ்சிபுரம் ஸ்வாமி இளமையிலேயே ஸ்ரீரங்கத்தில் அரையர் ஸேவையிலிருந்து கிரஹித்து திருத்தம் வெளியிட்டிருக்கிருர். அப்படி வெளியிட்டிருப்பது ஒரு தடவையல்ல; பலதடவை. இதை உலகமெல்லாம் வாசித்துக் களித்திருக்கும்போது ஸ்ரீமத் காரப்பங்காடு ஸ்வாமி வாசிக்கவில்லையென்று நினைக்கமுடியுமா? இந்த ரஸத்தை அவருடைய திருவுள்ளம் கிரஹித்திருக்கமாட்டாதா? அவ்வளவு அரஸிகரா அவர்? மேலே காட்டின திருத்தத்தை மிகவும் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானத்தோடு அந்த ஸ்வாமி வெளியிட்டி

ருக்க வேண்டாமா? அவரும் (யௌவனம்வந்து தலைக்கட்டினவாறே) என்று பழைய அபத்த பாடத்தையே ஆதரித்திருக்கிறுரென்றல் இதை நாம் என்னவென்று சொல்லுவது. தமையனுக்கும் தம்பிக்கும் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டால் அதைத் தாயாரிடத்திலே காட்டுவதுண்டா? தமையனர் ஆதரிக்கிற தாயாரை நாமும் ஆதரிப்பதா என்று தம்பி நினைத்து அந்தத் தாயாரிடத்திலே குற்றங்குறைகள் கூற அவன் தலைப்படலாமா? (யௌவனம்வந்து தலைக்கட்டினவாறே என்கிற பாடந்தான் ஸரி. என்ருவது, (தலைக்கட்டினவாறே என்றுமிருக்கலாம், தலைகாட்டினவாறே என்றுமிருக்கலாம்) என்ருவது காரப்பங்காடு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் நினைக்குமா? ஆனல் தாம் பிடித்தபிடியையே ஸ்தாபிக்கவேண்டி (யௌவனம் வந்து தலைக்கட்டினவாறே) என்றுதானிருக்கவேணும் என்று இனிமேல் ஸ்தாபித்தெழுத நேர்ந்துவிடும். இதுபோலவே, த்ரௌபதியை விபசாரியென்று தாம் ஏற்கெனவே எழுதிவிட்டபடியால் இதைக் கிளறினல் "அவள் ப்ரஷ்டை, துஷ்டை, ஜெஷ்டை" என்றெல்லாமெழுத நேர்ந்துவிடுமே; இந்த மஹாபசாரத்திற்கு நாமே காரணமானதாக ஆய்விடுமே என்று அடியேன் பயப்பட்டு இதை வளர்த்தாமல் நிறுத்துகிறேன்" என்பது. 116. "யௌவனம்வந்து தலைகாட்டின" என்கிற பாடமே ரஸ்யமாயினும் 'தலைக்கட்டின' என்கிற பாடம் புராதனமாகக் காண்கையாலே அதனை விலக்குவது தகாதென்கிற எண்ணத்தினல் தலைகாட்டின பாடத்தை நான் கொள்ளவில்லையென்று ஸாதிக்குமானல் தயிரரவும்பாட கல்பனையைத் தவிர்க்கவேணும். இது புராதனமன்றே." என்றிவ்வளவும் எழுதி வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

பழைய பாரதத்தின் அநுவாதம் போதும். இனி முக்கியமாகச் சில விஷயங்களை யெழுதி இந்நூலை நிகமிப்பது நலம். ஆனலும் விவக்ஷிதங்களை உபேக்ஷிக்க மனமில்லை. கீழ்க்கண்ட அநுவாதத்தில் தயிரரவும் பாடகற்பனை முடிவாக வந்து விழுந்தது. (தயிரரவும்) என்கிறவொரு பாடம் எங்கும் கண்டறியாதது. யாரோவொருவர் ஒரு வியாஸமெழுதித் தர வேணுமென்று கேட்க, ஒரு விஷயமும் தோன்ருமையாலே 'அப்பா! இப்போது ஒன்றும் ஸ்புரிக்கவில்லை' என்று ஒரே பேச்சில் முடித்து விடலாமாயிருக்க, தமக்கு நிலமல்லாத தொன்றிலே கை வைத்து "தயிரரவம் கேட்டிலையோ என்கிற பாடம் வியாக்கியானத்திற்குச் சேராது, தயிரரவும் என்றிருந்தால் தான் வியாக்கியானத்திற்குச் சேரும் என்று ஸாஹஸமாக எழுதியது எந்த ஆசார் யோபதேசங் கொண்டோ? இவர் சொல்லுவதோ எழுதுவதோ எதுவும் ஆசார்யரிடத்திலே முறைப்படி கேட்டுத் தானே. போதுமே காம்பீர்யம். இன்னமுமா உலுக்கிக் குலுக்க வேணும்? இதற்கு மேல் தாங்காது.

இனி (6) என்பதை யெடுத்துக்கொள்வோம்.

> "இந்த வியாசம் எழுதினவர் ப்ராமாணிகமாகச் சொல்வதானல் இந்தமாதிரி பெரியவாளுள்ள ஸதஸ்ஸுக்கு வரட்டும், நான் நிருபணம் பண்ணுகிறேன்........... சரியென்று நிருபித்துவிட்டால் அடியேன் தெண்டனிட்டுநிற்க ஆட்சேபணையில்லை,"

என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. வாத விவாத ப்ரஸக்தியோ கண்டன மண்டன ஸமாசாரமோ லவலேசமுமில்லாத நமது பத்திரிகையைப்பற்றி இத்தனை ஆரவாரம் அநவஸரமென்று முகப்பிலேயே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்குமேல் வாதத்திற்கு வரவேணுமென்றும், அதிலும் "இந்தமாதிரி பெரியவாளுள்ள ஸதஸ்ஸுக்கு வரவேணும்" என்றும் அழைப்பது என்ன திருவுள்ளத்தினலோ? பலகால் தோல்வியடைந்த ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் வாலியைச் சண்டைக்கு அழைத்ததாகக் கதை வாசிக்கிறேம். அவனுடைய ஒரு முஷ்டி ப்ரஹாரத்தையும் தாங்கமாட்டாத விவன் அவனைச் சண்டைக்கழைத்தது ஒரு பெரிய அவஷ்டம்பத்தினுலென்பதையும் வாசிக்கிறேம். அப்படி இவர்க்கும் ஏதேனும் மஹதவஷ்டம்பம் கிடைத்திருக்கக் கூடுமென்றே ஊஹிக்கிறேன். யாருடைய அவஷ்டம்பம் கிடைத்தாலும் மணவாளமாமுனிகளின் அவஷ்டம்பம் இவர்க்குக் கிடைக்கக் கனவிலும் ப்ரஸக்தியில்லை. "பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழ வைத்தாரிவ்வகாலம்" என்று ஆழ்வார் திருவிருத்தத்தில் அருளிச்செய்த கணக்கிலே மணவாளமாமுனிகளின் திவ்யகடாக்ஷாம்ருத தாரா ஸேகம் அடியேனுக்கு அஸாதாரணமாதலால் எந்த ஸமயத்திலும் எந்த க்ஷணத்திலும் எந்த ஸ்தலத்திலும் ஒரு நிபந்தனையையும் விசாரியாமல் 'ஸ்வாமி நியமனம்' என்பதொன்றையேகொண்டு வந்து நிற்கத் தடையில்லை. ஸ்வாமியளிக்கும் ஸ்ரீஸூக்தியமுத வெள்ளத்தைச் செவியாரப் பருகிப் போவேனத்தனை. திருவல்லிக்கேணியில் பண்டித ரத்னமாக விளங்கும் ஸ்ரீமத் திருக்கண்ணபுரம் ஸ்வாமிபோல்வார் கேட்டு ஆனந்தித்தால் போதுமானது.

> "சரியென்று நிரூபித்துவிட்டால் அடியேன் தெண்டனிட்டு நிற்க ஆட்சேபணையில்லை"

என்பது ஒரு சபதமாகுமா? ஸ்வரூப ப்ராப்தமான காரியமன்ருேவிது அடியேன் இப்படிப்பட்ட சபதங்கள் செய்வதில்லை. அடியேனுடைய பல நூல்களையு மெடுத்துப் பார்க்கலாமே; "என்னுடைய உக்தி அஸாதுவென்று தேறிற்றுகில் யாவஜ்ஜீவம் பேனவைத் தொடுவதில்லை யென்று தீவிரமான சபதம் செய்கிறேன்" என்றுதான் அடியேனெழுதுவது. இதை இந்நூலிலேயே மேலே விசதமாகக் காணலாம். அத்தகைய சபதத்தை இவர் செய்தால் அது, ப்ரஹ்மசாரி "நான் க்ருஹிணியைவிட்டு விடுகிறேன்" என்றும், அத்ரைவர்ணிகன் "நான் வேதாத்யயனத்தை விட்டுவிடுகிறேன்" என்றும் சபதம் செய்வதோடொக்குமாதலால் தீர்க்கதரிசியான விவர் அத்தகைய சபதத்தில் புகாமல், தெய்

புண்கிறேன் பாலுண்கிறேன் பாயஸமுண்கிறேன் லட்டு ஸாப்பிடுகிறேனென்றாற் போன்ற சபதம் செய்தது நன்றே என்ன வேணும்.

(7) "அதற்கு ப்ராமாணிகமாக பதில் எழுதுவது என்றில்லாமல் வேறு விதத்தில் எழுதுவது என்று வரும்" என்கிறார். யார் எழுதுவது ப்ராமாணிகம், யார் எழுதுவது அப்ரமாணிகம் என்பதை ஸ்ரீமத் பண்டிதரத்னம் ஸ்வாமிபோல்வார் நிஷ்கர்ஷிக்க வல்லவரென்று நிற்கிறேன். இனி (8) லக்கமுள்ள பகுதியைப்பற்றி விரிவாக எழுதவேண்டியதுண்டு.

> "ஆழ்வார் * நோற்ற நோன்பிலேனென்று ஆரம்பித்து வரிசையாக நான்கு திருவாய்மொழிகளிலே சரணாகதி பண்ணினார்...... இங்கே தூது விடுகிற இடத்தில் அதுபோலே இல்லை......"

இத்யாதியாகவுள்ளவாக்யங்களை விமர்சிக்கிறோம்.* மிக்க விறைநிலையும் மெய்யாமுயிர்நிலையும்* இத்யாதியான தனியனிற் கூறியபடியே திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கும் அர்த்த பஞ்சகமே ப்ரமேயமென்று நம் ஆசார்யர்கள் அறுதியிட்டுள்ளார்கள். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "இருபதிலே விசதமாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே" என்பது உயிரான ஸ்ரீஸூக்தி. நூறு பதிகங்களுள் இருபது பதிகங்கள் அர்த்த பஞ்சகத்தை விசதமாக விளக்குவனவென்றும், சேஷித்த எண்பது பதிகங்கள் அதை விஸ்தரிப்பனவென்றும் தெரிவித்தபடி. ஐந் நான்கு இருபது ஆதலால் * ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் * இத்யாதியான ஒவ்வோரர்த்தமும் நான்கு நான்கு பதிகங்களிலே விசதீகரிக்கப்படுவனவாக வைத்து, "உயர் திண்ணணை ஒன்று - பயிலேறு கண் கரு-வீடு சொன்னாலொருக் கொண்ட - நோற்றநாலும் - எம்மாவொழிவில் நெடுவேயென்கிற இருபதிலே" என்கிற சூர்ணையினால் அந்த இருபது பதிகங்கள் இன்னின்னவையென்று காட்டப்பட்டது. "நோற்ற நாலும்" என்பதில் விவக்ஷிதங்களாய் உபாயபரங்களான நான்கு பதிகங்கள் மட்டுமே வரிசையாக அமைந்துள்ளன. மற்ற பதிகங்கள் யாவும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படாமல் தூர தூரத்தில் வெவ்வேறிடங்களில் விளங்குவன. * உயர்வறவுயர் நலம் எங்கே? * திண்ணன் வீடு எங்கே? * அணைவதரவணை எங்கே? * ஒன்றுந்தேவு எங்கே? இப்படியே முழுவதும் பார்த்துக் கொள்க. இத்தால் என்ன தெரிவித்தோமானோம்? நோற்ற நாலும் வரிசையாயிருப்பதோடு, மற்றவை விலகி விலகியிருப்பதோடு ஒருவாசியில்லையென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிய வருகின்றதென்று தெரிவித்தோமானோம். தசகங்களின் அவ்யவஹிதத்வ வ்யவஹிதத்வங்களைக் கொண்டு ஸாதகபாதகம் எதுவும் நிரூபிக்க முடியாதென்பதைத் திடமாக வுணர்த்தினோமானோம். வ்யவதாந அவ்யவதானங்கள் ஸர்வாத்மநா அப்ரயோஜகங்களென்பதை இன்னமும் நெஞ்சிலேபட நிரூபிக்கிறோம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப் பத்து" என்பது ஒரு சூர்ணை. இதனால் ஒவ்வொரு பத்திலும் ஒவ்வொரு பதிகம் உபதேசபரமாக அமைந்துள்ளதாய் அறிகிறோம். சில பத்துக்களில் உபதேச பரங்களான பதிகங்கள் ஒன்றுக்கு மேற்படவும் இருந்தாலுங்கூட, பத்துத்தோறும் ஒரு பதிகம் நியமேந இருந்து தீருமென்பது விவக்ஷிதம். உபதேசத்திற்கு ஹேது ஞாலத்தார்பந்தபுத்தியும் அநர்த்தங்கண்டுஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையும் என்பது தெரிந்ததே. *பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வானென்று மதுரகவி சொன்னசொல்லை நோக்குமிடத்து, உபதேசம் உடனே ஸபலமாகாதொழிந்தாலும் என்றேனுமொருநாள் ஸபலமாகாதோவென்கிற நசையினால்தான் பலகாலுமுபதேசித்தருளிற்று என்பது விளங்கும். இவ்வண்ணமாகவே தூது விஷயத்திலும் நாமெழுதியது அசைக்கவொண்ணாததே.

இதற்குமேல் ஒரு முக்கியமான விசாரம்; ஆழ்வாருடைய ஒவ்வொரு தூதும் ஸபலமாயிற்றா இல்லையா? என்பது. இந்த விசாரம் வாத விவாத கோஷ்டியில் செய்யத்தகாது; ரஸிக கோஷ்டியிலே செய்யத்தக்கது. தூதுவிடுகையென்று பேர்மாத்திரமாய் குணாநுபவந்தானே உறைத்திருப்பது. "தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை யறிவிக்கிறார்"ரென்றுதான் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியுமுள்ளது. பாசுரம் காண்கிறபடியே கொண்டு பேசுவோம். * அஞ்சிறையமடநாரையில் கண்ட பக்ஷிகளையும் தூதுவிட்டார்; எம்பெருமான் ஆனைக்குதவ வந்தாப்போலே அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்தான்; பிறகு என்னாயிற்று? ஆழ்வார் நைச்யாநுஸந்தானம்பண்ணி அகலப்பார்த்தார். எம்பெருமான் வெகு பரிச்ரமப்பட்டுச் சிலபல கதைகளைச் சொல்லித் தன் சீலத்தினால் ஆழ்வாரைச் சேர்த்துக் கொண்டான். ஏவஞ்ச, * அஞ்சிறையமடநாரைக்கு அபராத ஸஹத்வமாகிற குணாநுபவத்திலே நோக்கு, * வளவேழுலகுக்கு சீலகுணாநுபவத்திலே நோக்கு என்று இவ்வளவே கொள்ளவடுக்கும். * வைகல் பூங்கழிவாயில் இரண்டாந்தூது விட்டார். பிறகு என்னாயிற்று? திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஸேவித்தால் தெரியும்; * மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தென வந்தானென்று தள்ளிக் கதவடைத்தாராழ்வார், அதுவும் ஒரு சிறந்த குணாநுபவமாகவே கொள்ளப்பட்டது. இங்கே பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் பரம போக்யம். "[கழகமேறேல் நம்பீ!] இவ்விடத்தே பட்டரருளிச் செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு!—ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் உபய விபூதியுக்தனாய் ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் நாவிடைப் பெண்களிருக்கவிடத்தே புக்கல்லது நிற்க மாட்டாத செல்லாமை விளைய, அவர்கள் நீ இங்குப் புகுராதே கொள் என்ன, விலங்கிட்டாப் போலே பேரவும் திரியவும் மாட்டாதே தடுமாறி நின்றானென்கிற ஸௌசீல்யம் தங்களையுமிவர்களையு மொழிய ஆரறிந்து கொண்டாட வ்யாஸாதிகள் எழுதியிட்டு வைத்துப் போனார்களோ! என்றருளிச்செய்வர்." நிற்க. இனி, *பொன்னுலகாளீரில் மூன்றாந் தூது. பின்னை என்னாயிற்று.

இதுவும் நூற்றந்தாதியால் விசதம். பரம பதத்தளவுஞ் சென்று கேட்கும்படி ஆர்த்தத்வநியைப்பண்ணி அழுது தீர்த்தார். இனி * எங்கானலகங்கழி வாயில் நான்காந்தூது. பின்னை என்னாயிற்று! இதுவும் நூற்றந்தாதியால் விசதம். * அவன் பால்விட்ட தூதர் மறித்துவரப் பற்றா மனத்தால் அறப்பதறிச் செய்ய திருநாவாயில் செல்ல நினைந்தான் மாறன் மையலினால் செய்வறியாமல்.

"தூதுவிட்டழைத்தார்; எம்பெருமான் உடனே பதறியோடிவந்தான்; ஆழ்வார் * அந்தாமத் தன்பு * வீற்றிருந்தேழுலகு * இருந்தும் வியந்து... இப்பதிகங்களிற் போலே ஆச்சரியமாகக் கலந்து பரிமாறினார் என்னும்படி கண்டிலோம்; தாம் ஓடப் பார்ப்பதும், அவனை யோட்டப் பார்ப்பதும், விண்ணெல்லாங் கேட்கவழுவதும், தாமே மூட்டைகட்டிக் கொண்டு பயணஞ் செய்யப் பார்ப்பதுமாய் வந்துவிழுந்தத்தனை. ஆனாலும் குணாநுபவத்தில் இவையெல்லாம் ப்ரணயிபேதங்களத்தனையேயாம்: இதைத்தான் ஆழ்வான் ஸாரமாகவருளிச் செய்தார் ***பக்திப்ரபாவ பவதத்புதபாவபந்த ஸந்து க்ஷித ப்ரணயஸார ரஸௌகபூர்ண:*** என்று. கண்ணன் அர்ஜுநனுக்குப் பண்ணின கீதோபதேசம் ஸபலமாயிற்றா இல்லையா? என்று விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள். * ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ * என்றானதையினாலே ஸபலமாயிற்றென்றார்கள் சிலர். "உபதேசத்தின் பலம் ஸித்திக்கப்பெறாமையாலே உபதேசம் ஸப்ரயோஜனமாய்த்தில்லை" என்று நிஷ்கர்ஷித்தருளினார் மணவாளமாமுனிகள். எவ்விடத்தில்? "**முடிவில் அப்ரிய மென்றது**" என்றவிடத்தில். இங்ஙனே ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகப் பல விஷயங்கள் தெரிவிக்க வேண்டியவையுண்டு. அது மற்றொருகாலாகும்.

(11) லக்கமுள்ள பகுதியில் உத்தரஸ்ரீராமாயண கதையை விவரித்திருப்பது அகாண்டே அஸ்தாநே ப்ரஸங்கம். * அஞ்சிறைய மடநாரைக்கு அடுத்ததான * வளவேழுலகு திருவாய்மொழியின் அவதாரிகைக்கு இது உபயுக்தமாகையால் ஈட்டில் இது விவரிக்கப்பட்டது நன்று, மிகநன்று. தூது நாலுக்கும் விஷய மென்னுமிதிலே இதைக் கொண்டு புகுத்தியது கேவலம் போதைப் போக்க வென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம். ஸ்ரீராமாயணப்ரவசனத்தில் மூலம் வாசிப்பவர் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் வாசிக்கிறார். அர்த்தம் உபந்யஸிப்பவர் பாதுகாபட்டாபிஷேகம் சொல்லுகிறார். ஸர்க்கம் முடிந்தவுடனே "இத்யார்ஷே ஆதிகாவ்யே ராமாயணே கிஷ்கிந்தாகாண்டே" என்று மூல காரர் வாசிக்க, "அட பாவமே, நீ ஸுந்தரகாண்டம் வாசிக்கிறாயென்று நினைத்தன்றோ நான் பாதுகாபட்டாபிஷேகம் சொல்லுகிறேன்" என்றாராம் உபந்யாஸகர். ச்ரோதாக்கள் சொன்னார்களாம்—"நீங்கள் எது சொன்னாலென்ன? ராமாயணத்தைவிட்டு பாரதத்திற்கோ பாகவதத்திற்கோ போகவில்லையே" என்று. இவ்வண்ணமாகவே ஈட்டிலுள்ள கதையையே கூறினாரென்று களிப்போம்.

(12) "நாலு தூதுக்கும் இந்த வியாஸத்திலே காட்டியிருக்கிற ஹேது பொருந்தாது என்றால் உண்மையிலே ஹேது என்ன? என்று கேட்கலாம். அதற்கு ஆசாரியாள் சொல்லியிருக்கிறதைச் சொல்லுகிறேன். இந்த தூதுகளுக்குக்காரணம் ஸம்ச்லேஷ, விச்லேஷங்கள்"

என்றிருப்பது அஸாது, இப்படி எந்த ஆசாரியரும் சொல்லியிருக்கவில்லை, சொல்லவும் மாட்டார். விச்லேஷத்தில் தூதுவிடுவதுண்டேயல்லது ஸம்ச்லேஷத்தில் தூதுவிடுவதை எங்கும் கண்டிலோம். இனி ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களென்றது கைப்பிசகு, தூதுக்குக் காரணம் விச்லேஷம் என்றேன்—என்னில், இது அசடுபிசடான வாக்யார்த்த மெனப்படும். விச்லேஷம் தூதுவிடுகைக்கு மட்டும் காரணமன்று. விச்லேஷமுண்டான போதெல்லாம் தூதுவிட்டதுமில்லை. விச்லேஷத்தால் கிலேசப்படுகிற பதிகங்கள் எத்தனை? என்று கேட்டால் சொல்ல முடியுமா இவரால்? பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்டறிய வேண்டுமர்த்தங்களை நாம் எழுதி வைப்பதும் தகாது. லக்கம் (8-ல்) "அங்கேயுங்கூட எம்பெருமானைக் குறைசொல்லவில்லை" என்கிறார். இதற்கு என்ன அர்த்தமோ? என்ன அநர்த்தமோ? தெரியவில்லை. எம்பெருமானுக்குக் குறை சொல்லுமிடங்களும் எம்பெருமானுடைய குணங்களுக்குக் குறை சொல்லுமிடங்களும் பல பலவுண்டு. * கடியன் கொடியன் நெடியமால்—உனக்கேலும் பிழை பிழையே* ஒரு நான்று தடிபிணக்கே—இதுவோ பொருத்தமே!—* குறைசொல்லி விட்டால் என்ன குடிகெட்டுப்போய்விடும்? கண்ணபிரானைத் தாம்பாலே கட்டியடிக்கவும் *என் குட்டனே முத்தம்தா * என்று குலாவவும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தாள் யசோதைப் பிராட்டி; அவ்வண்ணமாகவே ஆழ்வார்களும் நிறை கூறவும் குறை கூறவும் அவ்யாஹதமான அதிகாரம் பெற்றவர்களல்லரோ? *தெள்ளியீர் தேவரில் (ஓ! துள்ளுநீர்) என்ற விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளைவியாக்கியானம் ஸேவித்தாரில்லையே "(ஓ!) படுகொலை படுகொலை படுகொலை யென்கிறாள்" என்பது ஸ்ரீஸூக்தி; சௌரிப் பெருமாளைக் கொலை பாதகரென்று தாய் சொல்லுவதாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பொருள் பணிக்கிறார். தாய் கூறுகிறாளேயொழிய மகள் கூறினதாக இல்லையே! என்பரிவர். விசேஷார்த்தங்களெல்லாம் வெளிவரட்டும். ரஸிகர்களுக்கு நாம் சொல்லுகிறோம்; மூலத்தில் படுகொலை யென்னுஞ் சொல் கிடையாது. ஓ! என்றிவ்வளவேயுள்ளது. அருளிச்செயற்கடலில் ஓ வென்பது எத்தனையிடங்களில் இல்லை. *படைத்தபற்பநாபா ஓ; அளந்தபற்பபாதா ஓ! தாமரைககண்ணா ஓ, தாமரைக்கையா ஓ! ஒருவில்வலவா ஓ! முதல்வா ஓ! என்று பலபலவுமுண்டே; அங்கெல்லாம் இங்ஙனே பொருளருளிச் செய்யக் கண்டதுண்டோ? தெள்ளியீர் நிலைமைக்குத் தகுதியாகவன்றோ பெரியவாச்சான் பிள்ளை விலக்ஷணமாக வியாக்கியானித்தருளினர். இந்த படுகொலை படுகொலை ஏட்டளவிலேயில்லாமல் கோயில் திருவத்யயநோத்ஸவத்திலே

* தெள்ளியீர் வியாக்கியானம் ஸேவிக்கு மரையர் எதிரே ஸேவை ஸாதிக்கும் அழகிய மணவாளனை நோக்கி இரு கைகளையும் விரித்து ஓ பநிகொலே! பநிகொலே!! என்று பெருமிடறு செய்து கத்துவர்; அப்போது பெருமாள் திருமுகத்தை நோக்கினால் ஹாஹா! என்ன விகாஸம்! என்ன மந்த ஹாஸம்!!

'நமக்குக் குறைகூறுவாருண்டா? நமக்கு குணஹானி சொல்லுவாருண்டா? நம்மைத் தடியெடுத்துத் தகர்ப்பாருண்டா? நம்மைக் கதவடைத்துத் தள்ளுவாரும் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளுவாருமுண்டா?' என்று அவன் பெருநசையோடே ப்ரதீக்ஷித்து, மநோரதித்தபடியே இவையெல்லாம் பெற்றுப் பெருப்பேறு பெற்றானாயிருக்க "அங்கேயும் ஒரு குறைசொல்லிற்றில்லை" என்று கூறுமவர்கள் பகவத் விஷயத்திற்குப் பதின்காதவழி தூரத்திலே நிற்க வேண்டுமத்தனை. குறை சொல்லும் முகத்தாலே நிறையே சொல்லி வைத்தார்களென்பது நிஷ்க்ருஷ்ட பரமார்த்தம். இந்த நிஷ்கர்ஷம் எங்குமுண்டு, எவர்க்குமுண்டு. முடிவில் "இத்தோடே நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்" என்கிற பல்லவி தான் பரமரஸம். தம் கையில் கிடைத்த நான்கு பக்கக் காகிதத்தைப் பூர்த்தியாக வாசித்துவிட்டு "இத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன்" என்கிற பல்லவியைப் பாடியிருந்தால் எவ்வளவோ அழகாக இருந்திருக்குமே. ஆனால் எவ்வளவோ அர்த்த விசேஷங்களை அடியேன் முகமாக உபகரிக்க வெண்ணின தெய்வத்தின் சக்தி அப்ரமேயம். "தேந விநா த்ருணாக்ரமபி நசலதி கலு."

ப்ரதிவாதி பயங்கர ஸூரிகுலே மஹிதே ஸூக்ருதைர் யதபூஜ் ஜநநம்.
மம தத் ஸபலம் கலயந்தி சிராத் ஸூதியோ பஹவ:, கலயந்து சிரம்,
வானமாமலை மடத்தினுட்புறத் துச்சசப்த லவ லேசமின்றியே,
சொன்ன தெப்படி பஹிர்வரும்? வரா தென்று கொண்டது பழுத்த திங்ஙனே.

முடிவில் ஓர் அறிவிப்பு. "தூது நாலுக்கும் விஷயமென்பது பற்றி ஸம்ஸ்க்ருத வியாஸமொன்று இன்றுதானெழுதப்பட்டது; இது வைதிகமநோஹராவில் விரைவில் வெளிவரும்" என்று கீழே (பக்கம் 12, முதல் பாராவில்) எழுதியிருக்தோமல்லவா? அது அப்படியே வெளிவந்துவிட்டது. மேலே ப்ரஸ்தாவிக்கும் **விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜம்** வெளிவந்த வைதிகமநோஹரா 132ல் தான் முகப்பு வியாஸமாக அது வெளிவந்துள்ளது. ஸம்ஸ்க்ருதரஸிகர்கள் அதை வாசித்து இன்புறுக.

தானேயெழுதிய தன் சரிதையின் தொடர்ச்சி

[தானேயெழுதிய தன் சரிதை 1957-ஆம் வருடத்தில் வெளியிடப்பட்டு முடிந்தது. அதன் பிறகு அதன் தொடர்ச்சியாகப் பலவும் தெரிவிக்க வேண்டியவையுண்டு. ப்ரக்ருத விஷயோபயோகியாகச் சில முக்கியமான செய்திகள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன.]

"வம்புச் சண்டைக்கு வரமாட்டேன், வந்தசண்டையை விடமாட்டேன்."

அடியேனுக்கு நெடுநாளாக ஒரு பழக்க வழக்கமுள்ளது; ஸம்ஸ்க்ருதத்திலோ ஹிந்தியிலோ தெலுங்கிலோ தமிழிலோ வெளிவரும் பத்ரிகைகளில் என் கண்ணில் பட்டவரையில் காதில் விழுந்த வரையில் தவறான விஷயங்கள் இருப்பதாகத் தோன்றினால் (அதாவது) நம்முடைய பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்திற்கு இணங்காத விஷயங்களையும் அப்பேராசிரியர்கட்கு நிந்தனையான விஷயங்களையும் கண்டால் ஸஹித்திருக்கும் வன்மையில்லாமையினால் அவற்றை மறுத்தொழித்தே திருவதென்று.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பெருமாள் திறலைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து [அயோ. 2-36.] *யதா வ்ரஜதி ஸங்க்ராமம் க்ராமார்த்தே நகரஸ்ய வா, கத்வா ஸௌமித்ரி ஸஹிதோ நாவிஜித்ய நிவர்த்ததே* என்று சக்ரவர்த்தி பக்கலிலே அயோத்யாவாஸிகள் சொல்லுவதாகச் சொல்லிவைத்தார் வான்மீகி முனிவர். பெருமாள் இளைய பெருமாளோடு கூட யுத்தத்திற்குச் செல்வதாகவும், செல்லுந்தோறும் வெற்றியின்றிக்கே மீள்வதில்லையாகவும் கூறியபடி. மஹாவீரரான பெருமாள் செய்யும் யுத்தம் தெரிந்ததே. அடியேன் செய்வது வாத யுத்தம். அவர் 'ஸௌமித்ரி ஸஹிதோ வ்ரஜதி' — இளையபெருமாளைத் துணைகொண்டு செல்வர்; அடியேனுக்கோ ஒரு துணைவருமில்லை; *கலையுங் கரியும் பரிமாவும் திரியுங் கானம் கடந்து போய்ச், சிலையுங் கணையுந் துணையாகச் சென்றான் வென்றிச் செருக்களத்து* என்று திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளினபடியே பெருமாளுக்குச் சிலையும் கணையும் போலே அடியேனுக்குக் கலமும் காகிதமுமே துணை. இந்நாள்வரையில் அடியேன் தவறாக ஒன்று எழுதினேனென்று ஒருவர் நிரூபித்ததில்லை. அயுக்தமான அர்த்தங்களைக் கண்டித்து யுக்தமான அர்த்தங்களை ஸ்தாபிக்கும் விஷயத்தில் மதாந்தரஸ்தர்கள் ஸ்யூத்த்யர்கள் என்னும் வாசிபாராதே 'அபார்த்தத்தை

வெளியிட்டவர்' என்பதொன்றே ஹேதுவாக வ்யாபரிப்பவனடியேன். அடியேனெழுதுமவற்றை மறுத்தொழிக்க வேணுமென்னு மாசை பலர்க்குத் தோன்றுவதே கிடையாது; எதனாலே? வாய்திறக்க வழியில்லை யென்கிற நிச்சயத்தினால். அடியேனுடைய பலபல வாதநூல்கள் பிரதிவாதம் தோன்றப் பெறாமலே விளங்கி வருகின்றனவென்பதை உலகமறியும். வாய்திறக்க வழியில்லை யென்கிற நிச்சயம் சிலர்க்கு இருந்துங்கூட "அலுப்தமூர்த்தந்ய லிபிக்ரமா:" என்று அடியேன் பலகால் எழுதியிருக்கிறபடி தவிர்க்கவொண்ணாத தலைவிதியினாலே சிறிது பிரதிவாதம் செய்ய முன்வந்து பங்கப்பட்டு அநுசயத்தோடே கையொழிந்து அஞ்சலிபண்ணி நின்றமையும் ப்ரஸித்தம்.

இங்ஙனம் "உலகமறியும்" என்றும் "ப்ரஸித்தம்" என்றும் அடியேனெழுதிப்போவதை ஸ்ரீமத் கம்பீரஸூக்தியென்று சிலர் நினைக்கவுங்கூடும். முக்கியமாகச் சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கு உணர்த்துகிறேன். அத்வைதி வாவதூகர்களில் ஒருவரான ப்ரஹ்மஸ்ரீ ம. ம. அனந்தகிருஷ்ண சாஸ்திரிகளென்பவர் ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு சததூஷணீ க்ரந்தத்திற்குக் கண்டனம் போல் சதபூஷணி யென்றொரு நூல் வெளியிட்டு அதை என்னிடம் நேரில் கொணர்ந்து கொடுத்து "இதன் விலை 20 ரூ. இதை நீங்கள் அன்புடன் கொடுக்கவேணும்" என்றார். அப்போதே அப்புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பரீக்ஷாரூபமாகச் சில சில விடங்களை வாசித்துப் பார்த்ததில் இது க்ஷணபங்குரமான புத்தகமென்று திடமாகத் தோன்றியதனால் அந்த சாஸ்திரிகளை நோக்கி "சதபூஷணீ வஜ்ரகுடார மென்கிற மறுப்பு நூல் விரைவில் வெளிவரக் காண்பீர்' என்றேன். 'கண்டனமெழுதுவதற்கு என் புத்தகம் வேண்டியதுதானே, அதற்காகவாவது விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்'' என்றார் சாஸ்திரிகள். இதற்காக ஒரு காசும் கொடுக்கமாட்டே னென்றேன். உடனே புத்தகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விரைந்து சென்றவர் மறுபடியும் திரும்பிவந்து புத்தகத்தைக் கொடுத்துப் போனார். ஏற்கெனவே அவரிடத்தில் நான் பிரதிஜ்ஞை பண்ணினபடி இரண்டு வாரத்திற்குள்ளாகவே சததூஷணீ பூஷண மென்று மறுபெயருடைய சதபூஷணீவஜ்ரகுடாரத்தை வெளியிட்டேன். அதில் நான் விபுலமாக நிரூபித்ததென்னவென்றால் "இந்த சாஸ்திரிகள் சததூஷணியைப் பார்த்தவரேயல்லர்; பார்க்க யோக்கியதையுடையவருமல்லர்; ஸ்வமத பரமதங்களை யறியாதவரிவர்; இன்னின்ன விடங்களிலே இவருடைய ப்ரமப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகளைக் காணலாம்'' என்பதே.

அதற்கு அவர் சில மாதங்கள் பொறுத்து ஒரு பதில் நூல் [வஜ்ரகுடார பரீக்ஷா என்பது] எழுதி வெளியிட்டார். அதற்கு உடனே வஜ்ரகுடார விஜயத்வஜ மென்னும் கண்டன நூலெழுதி வெளியிட்டேன். அத்தோடு அவர் சாந்தராயினர். இதில் ஒரு முக்கிய விஷயம் உலகம் குறிக்கொள்ள வேணும். அந்த விஜயத்வஜத்தின் முடிவில் மூன்று சுலோகங்கள் எழுதி முடித்தேன்; அவையாவன—

శతభూషణీప్రబన్ధే ప్రత్యాఖ్యేయా అశీతి సంఖ్యాకాః ।
విషయా విన్యస్తా ఇహ నైతేష్వేకమపి స ప్రతిక్షేప్తా ॥
ప్రామాణికై ర్వచోభిః ప్రత్యాచక్షీతయది తతస్సత్యమ్ ॥
యావజ్జీవమహం స్యాం లేఖనసంన్యాసరచనయా ధన్యః ॥
న్యాయ్యం ప్రత్యాఖ్యానం భూషణ్యకృతేతి పీఠపతివర్యైః ॥
నారాయణస్మృతిశ్చేత్క్రియేత, జితమేవ భూషణీకర్త్రా ॥

இந்த சுலோகங்களின் சுருக்கமான பொருள்கேண்மின்; சதபூஷணி யெழுதிய சாஸ்த்ரிகள் பதில் சொல்லித் தீரவேண்டிய எண்பது விஷயங்களை இங்குப் பொறித்திருக்கிறேன். இவ்வெண்பது விஷயங்களுள் ஒன்றுக்குக்கூட சாஸ்த்ரிகள் மறுப்புரைக்க முடியாது. பிராமாணிகமாக மறுப்புரைத்து விட்டால் நான் ஜீவித்திருக்கிறவரையில் பேனாவைக் கையில் எடுக்க மாட்டேன். [இது என்னுடைய தீவிரமான சபதம்.] சாஸ்திரிகள் பிராமாணிகமாக எழுதினாலுங்கூட நான் 'இது அப்ராமாணிகம்' என்று சொல்லி சபதத்தை நிறை வேற்றாமலிருக்கவுங் கூடுமாதலால் அதற்கு இடமில்லாதபடி மூன்றாம் சுலோகமியற்றி சதபூஷணீகாரர் பிராமாணிகமாகத்தான் எழுதியிருக்கிறாரென்று ஜகத்குரு பீடாதிபதிகள் எழுதி நாராயண ஸம்ருதி: என்று கையெழுத்திட்டுப் பிரசுரம் செய்துவிட்டால் என்னுடைய தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு சபதத்தை நிறைவேற்றி விடுகிறேன் என்று மூன்றாவது சுலோகத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். சாஸ்திரிகள் இதையாவது எளிதாக நிறைவேற்றியிருக்கலாம். இதற்கும் அவர்க்கு ஸௌகரியமில்லாமல் போயிற்றென்பதை உலகமறியவேணும்,

இவர்க்குப் பிறகு ப்ரஹ்மஸ்ரீ. போலஹாப் ஸ்ரீராம சாஸ்த்ரிகள் கிளம்பினார். இவர் மைலாபூர் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜில் சாஸ்த்ரப்ரவசநகர்த்தா. இவர் த்ரமிடாத்ரேயதர்சநம் என்றொரு ஸம்ஸ்க்ருத நூல் வெளியிட்டிருந்தார். அதில் ஸ்ரீராமாநுஜர் மோசக்காரர் என்று சொல்லி, போதாயநவ்ருத்தி

யென்று ஒரு க்ரந்தமே இல்லாமலிருக்க அது இருப்பதாக வைத்து ஸ்ரீபாஷ்யமாரம்பித்தது வஞ்சனை என்றும், **த்ரமிடபாஷ்யகாரர்** என்று இவர்கள் சொல்லுவது நம்மாழ்வாரையேயல்லது வேறொருவரையல்ல என்றும் இத்யாதிகளான பல தவறான விஷயங்களைப் பொறித்திருந்தார். இதற்கு **சாங்கர சிரோபூஷா** என்னும் பெயரால் மறுப்பு நூல் வெளியிட்டேன். பிறகு வெகுநாள் வாளாவிருந்து கடிதமெழுதுகிற ஸரணியில் தம்முடைய அபிப்ராயத்தை விளக்குவதாகச் சில ஸைடுகள் எழுதியனுப்பினார். அந்த ஸமயம் நாம் டில்லியிலிருந்தோம். அங்கிருந்தே அதற்கும் மிக விரிவான மறுப்பு எழுதியனுப்பி அதை அம்ருத லஹரியில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். அவ்வளவோடு அவரும் சாந்தரானார். இவருக்காக நாமெழுதி வெளியிட்ட **சாங்கரசிரோபூஷா**வுக்கு 15—2—59 தினமணிச் சுடரில் வெளிவந்த மதிப்புரையை இதன்கீழ் வெளியிடுகிறோம். அது சுருக்கமாக இருந்தாலும் இருதரப்பு விஷயங்களையும் வெகு நன்றாக விவரித்துக் காட்டியிருப்பதால் வாசகர்களுக்கு மிகவும் பயன்படும். மதிப்புரையெழுதியவர் T. G. S. என்று கையெழுத்திட்டிருக்கிறார். அவர் தடஸ்தராய் நிஷ்பக்ஷபாதராய் ஆழ்ந்து ஆராய்கிற ஆற்றலுள்ளவரென்று அப்போது பலர் மிகவுகந்தார்கள்

சாங்கரசிரோபூஷா – மதிப்புரை.

15—2—1959 தேதியுள்ள தினமணிச்சுடர் அநுபந்தத்தில் வெளிவந்தது.

“[இயற்றியவர் : ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியார். ஸம்ஸ்கிருத நூல். கிடைக்குமிடம். வைதிக மனோஹரா ஆபீஸ், விஷ்ணு காஞ்சீபுரம்.] ‘த்ரவிடாத்ரேயதர்சனம்’ என்கிற ஒரு ஸம்ஸ்கிருதநூல் மயிலை ஸம்ஸ்கிருத கல்லூரி புரொபஸர் போலஹம் ஸ்ரீ ராமசாஸ்திரிகளால் இயற்றப்பட்டு வெளியாகியிருந்தது. அதில், பகவத் ராமானுஜருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் “பகவத் போதாயநக்ருதாம்” என்று தொடங்கி எழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயம் பொய்யானதென்று நிரூபணம் செய்ய முயற்சி கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, வியாஸர் இயற்றிய ப்ரஹ்மசூத்திரத்திற்கு போதாயனரென்னும் முனிவர் வ்ருத்தியென்னும் பெயரால் விரிவான வியாக்கியானமெழுதியிருந்ததாகவும், அந்த விரிவுரையைச் சுருக்கி டங்கர், த்ரமிடர் முதலானோர் உரை செய்திருந்ததாகவும் கூறி, ஆக இப்பூருவர்களின் கொள்கையையொட்டி ஸ்ரீ ராமாநுஜர் தாம் ஸூத்ரபாஷ்யம் இயற்றுவதாய்ப் பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டது. இதனால் பகவத்ராமானுஜருடைய ஸ்ரீ பாஷ்யம் புராதன மஹரிஷிகளின் மதத்தை யனுசரித்தே தோன்றியதென்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

மேலேகுறித்த த்ரவிடாத்ரேய தர்சனமெழுதிய போலஹம் சாஸ்திரிகள், ராமாநுஜ பாஷ்யம் மஹாரிஷிகளின் நூல்களைப் பின்பற்றித் தோன்றியதென்பதை ஏற்காதவராய், போதாயனரென்னும் மஹரிஷி ப்ரஹ்ம சூத்திரத்திற்கு வ்ருத்தி கிரந்தமென்று ஒரு வியாக்யானம் செய்ததே கிடையாதென்றும் ராமானுஜ மதமென்பது நூதனமாகவுண்டானதே யல்லது புராதனமான ஒரு நூலையும் மூலமாகக் கொண்டதன்று என்றும். ராமானுஜ மதம் நூதனமென்பதை வேதாந்ததேசிகரும் யதிராஜ ஸப்ததியில் ஒப்புக்கொண்டேயிருக்கிறாரென்றும் ஆளவந்தார் முதலான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசாரியர்கள் குருகூர்ச் சடகோபனென்கிற நம்மாழ்வாரையே த்ரவிடாசார்யராகக் கொண்டவர்களென்றும், நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியையே த்ரவிடபாஷ்யமென்று இவர்கள் வழங்கிவந்தார்களென்றும் எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

ஷை சாஸ்திரிகளின் நூலில் கண்ட ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் காஞ்சீபுரம் அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் தமது இந்த நூலில் தக்க பிரமாணங்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து, கண்டனம் செய்து பகவத் ராமானுஜ மதம் புராதனமே என்பதை ஸ்தாபித்திருக்கின்றார். ப்ரம்ம சூத்திரத்திற்கு போதாயன முனிவர் வ்ருத்தியென்கிற வியாக்யானம் செய்ததுண்டென்பதை சங்கர பகவத்பாதாளுடைய பாஷ்யத்தின் வியாக்யானங்களைக் கொண்டும் மற்றும் அத்வைத மதத்தலைவர்களின் நூல்களைக் கொண்டும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். வேதாந்த தேசிகர் ராமானுஜமதத்தை நவீனமென்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறாரென்பது மருள் என்று விவரித்துக் காட்டியிருக்கிறார். காஷ்மீரமண்டலத்தில் சாரதா பீடத்தில் சேமிக்கப்பட்டிருந்த போதாயன விருத்தியுரையை ஸ்ரீ ராமானுஜரும் கூரத்தாழ்வானும் வெகு பரிச்ரமப்பட்டுப் பார்வையிட்டு வந்த வரலாறுகளை தக்க ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். ஆளவந்தார் முதலானவர்கள் நம்மாழ்வாரையே த்ரமிடாசாரியராகக் கொண்டார்களென்கிற வாதத்தை விசேஷமாகக் கண்டித்திருக்கின்றார்.

ஆக, 74 பாராக்கள் கொண்ட பத்து பரிச்சேதங்களையுடைய சாங்கர சிரோபூஷா என்னுமிந்த நூல், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கொள்கைகளைத் திடமாக ஸ்தாபித்திருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருத நடையானது அரிய பெரிய விஷயங்களையும் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளும்படி வெகு லலிதமாக அமைந்திருக்கிறதென்பது விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. த்ரிமதஸ்தர்களும் உகந்து வாசிக்கக்கூடிய நூல் இது”

—டி. ஜி. எஸ்.

இதுதான் தினமணிச்சுடரில் வெளிவந்த மதிப்புரை

வாதப்ரதிவாதங்களில் நாம் எவ்விதமாக நடந்துகொள்கிறோமென்பதை தடஸ்தர்கள் ஒருவாறு தெரிந்துகொள்வதற்காகவே இங்கு நாம் ஷை மதிப்புரையை வெளியிடலானோம். 1959, 60, 61 ஆகிய மூன்று வருடங்களில் வெளியிடப்பட்ட வாத விவாத நூல்களைப்பற்றி இங்கு விவரிக்க விரும்புகின்றிலோம். அவை நம்முடைய ஸ்ரீராமாநுஜனிலும் வைதிகமனோஹராவிலும் விசதமாகையாலும் ஸங்கிஹித விஷயங்களாகையாலும் பலர்க்கும் நினைவிருக்குமென்பது பற்றியே இங்கு விவரிக்கவில்லை. நிகழும் 62 ஆம் வருஷத்தில் ஸெப்டம்பரிலும் அக்டோபரிலும் இரண்டு சர்ச்சைகள் நேர்ந்திருப்பதை நம்மவர்கள் யாவரும் உணரவேண்டியது அவசியமென்று இங்கு சுருக்கமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறேன்.

வட இந்தியாவில் **சாஸ்த்ரார்த்தமஹாரதீ** *என்று விருது கொண்ட மாதவாசாரியரென்பவர் ஒரு பண்டிதர். இவர் உத்தராதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர். ஸ்ரீவானமாமலை மடத்து ஆச்ரயணமுள்ளவராகத் தாமே எழுதிக்கொள்ளுகிறார். அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஜகத்குரு காதிஸ்வாமி ஸன்னிதியில் வேதாந்தக்ரந்த மதிகரித்தவர். இவர் ஸஹவாஸ தோஷத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தில் படையெடுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார். பட்டர்* **"த்ரயோ தேவாஸ் துல்யாஸ் த்ரிதயமித மத்வைத மதிகம் த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி"** *என்கிற சுலோகத்தில் எந்த மூன்று மதங்களை யெடுத்துக் களைந்திருக்கிறாரோ அந்த மதங்களை உயிர்ப்பிக்க இவர் பாடுபடுகிறார். இவர்* **லோகாலோக** *மென்று ஒரு ஹிந்திபாஷா (மாஸிக) பத்ரிகை நடத்தத்தொடங்கியிருக்கிறார். அதில் ஐந்தாறு ஸஞ்சிகைகளில் தமது துர்வாதங்களை வெளியிட்டிருந்தார். அவற்றை நாம் சென்ற மாதத்தில்தான் கவனிக்க நேர்ந்தது. அவற்றைப் பூர்த்தியாகக் கண்டித்து* **லோகாலோகாவலோகநம்** *என்றொரு சிறுநூல் (வடமொழியில்) எழுதி நமது வைதிகமனோஹராவில் (நெ. 131 ல்) சென்ற வாரத்தில்தான் வெளியிட்டோம். தனிப் புத்தகமாகவும் இதுகிடைக்கும். 60 பைஸா ஸ்டாம்பு அனுப்புகிறவர்களுக்கிது கிடைக்கும்.*
மேலே குறித்த விவாதத்திற் காட்டிலும் மிகப் பிரபலமானவொரு விவாதமும் நம்மவர்கள் அவசியம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுண்டு. இதைப்பற்றி நாம் 15-10-62 ம் தேதியில் அம்ருதலஹரியில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். வெளி வந்து உலகம் பரவியிருக்கின்றது. அதுகாண்மின்:—

15–10–62-ல் அம்ருதலஹரியில் வெளிவந்ததொரு வியாஸம்

ப்ரஹ்மவித்யாபத்ரிகையும்—அதர்க்கணச் செயலும். P. B. A.

கும்பகோணத்தில் அத்வைதஸபா என்றொரு ஸபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும். அந்த ஸபையின் மூலமாக **ப்ரஹ்மவித்யா** *என்னும் பெயரால் புஸ்தக ரூபமானவொரு பத்ரிகை வெளியிடப்பட்டு வருவதாகவும் ஸமீபகாலத்தில் நமக்குத் தெரியவந்தது. இது மாஸிக பத்ரிகையா? அல்லது த்ரைமாஸிக பத்ரிகையா? அல்லது வார்ஷிக பத்ரிகையா? என்பது தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஸௌகர்யமானபோது வெளியிடப்படும் பத்ரிகையென்று காண்கிறது. சென்ற 1961 ஹூத்தின் ஏப்ரல்மீ முதல் டிஸம்பர் வரைக்கும் சேர்த்து ஒரு சிறு புத்தகம் வெளியிடப் பட்டுள்ளது.* Vol. 14. No. *2. 3. 4. என்று லக்கமிடப் பெற்றுள்ளது இது. இதில் வட மொழியில் 5 வியாஸங்களும், தென்மொழியில் 4 வியாஸங்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. இதனால் இப் பத்ரிகையில் உபய பாஷா வியாஸங்களும் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன போலும் என்று அநுமானிக்கலாகிறது.*

உலகத்தில் பல மதங்கள் தோன்றி யிருக்கின்றன. எல்லா மதங்களையும் தோன்றுவித்தவன் எம்பெருமானே யென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை. "வணங்குந் துறைகள் பல பலவாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி அவையவை தோறு அணங்கும் பல பலவாக்கி நின் மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்" என்று திருவிருத்தத்தில் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த பாசுரம் மேற்குறித்த கொள்கையை வற்புறுத்துகின்றது. அவரவர்கள் தம் தம் மதக் கொள்கைகளைப் பரவச் செய்து தாம் தாம் முன்னேற்றமடையக் கருதுவது நன்றேயன்றித் தீதன்று. தம் தம் மதத்திலுள்ள இன்சுவைப் பொருள்களை யெடுத்துரைத்து விவேகிகளின் உள்ளத்தை உகப்பிக்க உரிமை யுடையார்களேயாவர் உலகத்தினர்யாவரும். ஆனால் ஆசார்யபீடத்தையலங்கரித்து லோகமாந்யர்களாக விளங்கும் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்களை அவஹேலையாகவும் அநுவாதத்திற்கும் அநர்ஹமாகவும் நிந்திப்பதென்பது பாமரக்ருத்யமே யொழிய விவேகிக்ருத்யமாகாது. ஒருவர் தம்முடைய மனைவியின் கற்பு முதலிய நலங்களைக் குறித்து எவ்வளவும் பேசலாம். ஆனால் அதையொரு வியாஜமாகக் கொண்டு பிற மாதர்களைப் பலவாறு நிந்திப்பது பாங்கன்று என்பதை நாம் சொல்லவேணுமோ?

சமயக் கோட்பாடுகளில் குற்றங்குறைகளிருப்பதாகத் தோன்றினால் அவற்றை எவ்வளவும் எடுத்துரைக்கலாம்; அதைவிட்டு (அல்லது) அவ்வளவோடு நில்லாமல் மூவுலகும் போற்ற நின்ற பேராசிரியர்களைப் பெயர் குறித்து ஸ்வஸஜாதியர்களும் வெறுக்கும்படியாகவும் அருவருக்கும்படியாகவும் அஸஹ்ய தூஷணங்களைப் பரப்பி ஏடுகளை நிரப்புவதென்பது அஸஹ்யாபசாரத்தினுங் கொடியது.

மேலே குறித்த ப்ரஹ்மவித்யா பத்ரிகையின் ஒரு ஸஞ்சிகை மட்டுமே நமது பார்வைக்கு வந்தது.
அதுவும் மஹதா ப்ரயாஸேந கிடைத்தது. கும்பகோணம் அத்வைத ஸபையார் வெளியிடும் இப்
பத்ரிகை ஸ்வகோஷ்டிகளில் மட்டுமே ப்ரசாரம் செய்யப்படுவதாகவும், மதாந்தரஸ்த பண்டிதர்களின்
பார்வைக்கு இலக்காகாதபடி வெகு ஜாகரூகதையுடன் காக்கப்படுவதாகவும் தெரியவருகிறது.
அச்சேறின பத்ரிகை ரஹஸ்யமாகவே இருந்துவிட முடியாதன்றே. அதனால் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களின் கண்ணில்பட்டு, அதில் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் நிகமாந்த மஹாகுரு நடாதூரம்மாள்
முதலிய பூர்வாசார்யர்களைப் பற்றி உக்ரதூஷணைகளிருப்பதாகத் தெரியவந்து நமக்குத் தெரிவித்தார்கள்.
அவர்களுக்கும் அந்தப் பத்ரிகை ஸொந்தமாகக் கிடைக்கவில்லையாம். மறைத்து மறைத்து வைத்துக்
கொண்டிருந்தவர்களிடத்து ச்ரமப்பட்டுப் பார்வையிட்டு "......இந்த நிந்தாக்ரந்தி தேவரீர்களுக்குக்
கிடைக்கவில்லையோ?" என்று கேட்டிருந்தார்கள். உண்மையில் அது நமக்குக் கிடைத்திராமையால்,
ஸஹ்ருதய ஸுஹ்ருந்மணிகள் பலர் அவச்யமாகத் தெரிவித்ததன் மேல் நாம் அப்பத்ரிகையை ஸம்பா
திக்க முயன்றேம். ஸத்யமாய் இரண்டுமாஸ காலம் பாடுபட்டு அதனை ஸம்பாதித்தோம். 26-9-62ல்
அது நமக்குக் கிடைத்தது. கொடுத்தவரும் ஒரு வாரத்திற்குள் இதை நமக்குத் திருப்பித் தரவேணு
மென்று சொல்லியே கொடுத்தார்.

இப்பத்ரிகைக்கு வருடசந்தா 5 ரூ. என்றும், ப்ரத்யேக ஸஞ்சிகை ஒன்றுக்கு 1-8-0 விலை யென்
றும், இது இன்னவிடத்தில் கிடைக்குமென்றும் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதே யொழிய, கிடைக்க
வழி கிடையாது. இப்பத்ரிகையின் அதர்க்கணச் செயலை சிறிது விவரிக்கக் கேண்மின். மேலே
குறிப்பிட்ட இதழில் **விசிஷ்டவாதஸங்க்ரஹ**மென்று ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத வியாசம் வெளி வந்திருக்
கின்றது. இது ஸசேதமாக நிற்கிறது. பதினாறு பக்கம் மட்டுமே இப்போது வெளிவந்துள்ளது.
இதற்கு **விசிஷ்டாத்வைஷபஞ்ஜன** மென்றும் பெயராம். ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் வேதாந்தவாசிரியர்
நடாதூரம்மாள் முதலான ஆசிரியர்கள் உலகை வஞ்சிக்க வைதிக வேஷம் பூண்டு வந்தவர்களென்றும்.
வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கு விசிஷ்டாத்வைத பரத்வத்தை ஏறிட்டுரைத்து லோக க்ஷோபத்தை யுண்
டாக்கினவர்கள் என்றும், இவர்கள் ப்ரத்யக்ஷயவநர்களென்றும்......இப்படி பலபல உபாலம்
பங்கள் மலிந்தது இச்சுவடி. எழுதினவர் ராமகிருஷ்ண: என்றிவ்வளவே காண்கிறது. அவருடைய
குலகோத்ர க்ராமாதிகள் எதுவும் தெரிவிக்கப் படவில்லை. "நஞ்சுடைமை தானறிந்து நாகம் கரந்
துறையும்." அவர் நிந்தைகளினால் சுவடியை நிரப்பியிருந்தாலும் நமக்கு விஷயமே ப்ரதானமாதலால்
அவருடைய சுவடியை ப்ரத்யக்ஷரம் கண்டித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் ப்ராமாணிகத்வத்தையும்
பரம பாவநத்வத்தையும் விளக்கி விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜ மென்கிற ஸம்ஸ்கிருத நூல் எழுதி வருகி
றேம். இதன் முதற்பகுதி வெளியாகி யிருக்கின்றது. தேவநாகரலிபி. வேண்டுபவர்கள் 60 நயாபைஸா
ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்வது. —P. B. ANNANGARACHARYA. L. Kancheepuram

திருப்பாவை ஜீயர்

நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் 162ல் (ஸமீபகாலத்தில்) திருப்பாவை ஜீயர் என்றொரு சிறு நூல்
20 பக்கம் கொண்டது வெளியிடப்பட்டது. அதைப்பற்றியும் திருவல்லிக்கேணி வானமாமலை மடத்தில்
அதையே மகுடமாகவிட்டு ஏதோ பேச்சு வெளிவந்ததென்று புரட்டாசி முதலில் கேள்விப்பட்டோம்.
"அப்படிப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களை வர்ஷித்து ரஸிகர்களை உகப்பிக்க இவர் பாக்யஹீநராயிருந்தா
லும் அருமருந்தாகக் கிடைத்த விஷயங்களையாவது ரஸிக்கக்கூடாதா? அதற்குக் குறையும் கூறவே
ணுமா?" என்று இவரைச் சேர்ந்தவர்களே பலரும் சொல்லிக்கொண்டதனால் அதைப்பற்றி நாம் ஒன்
றும் பிரஸ்தாவித்திலோம். ஆனாலும் உலகில் ரஸிகர்கள் ஆங்காங்கு இருப்பதால் ஒரு மஹாரஸிக
பண்டிதருடைய வியாஸம் இதுபற்றியது 15—10—'62 தேதியுள்ள தேவஸ்தான பத்திரிகையில் வெளி
வரக் கண்டோம். அஃது இங்கு உபஹரிக்கப்படுகிறது.

கோதை தமிழும் திருப்பாவை ஜீயரும்

[விட்டலாபுரம் வி. எஸ். வெங்கடாசாரியர், ஸ்ரீரங்கவாஸி]

சொல்தான் மனிதனுக்குள்ள பெருஞ்செல்வம். அது வசனம் கவி என்று இரண்டுவிதம்.
மானிடர் அனைவரினும் வீரனுக்குத்தான் தனிப்பெருமை. அதுபோல, பாடல்தான் பேச்சில் தனிப்பட்டு
விளங்குகிறது. கார்லைல் என்னும் ஆங்கிலப் பேரறிஞர் பாடல்தான் பெருமையாய் விளங்குகிறது
என்கிறார். எல்லா விஷயங்களையும் கவிதையாகவே காணலாம். அரியபெரிய விஷயங்கள் கூட கவிதை
வடிவமாயே நன்றாகத் தெரிகிறது. "கேட்டார் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்பமொழிவ
தாம் சொல்" என்கிறது குறள். இதற்குமேல் யாதும் சர்ச்சிக்க வேண்டியதில்லை.

இனி பகவத் ஸம்பந்தமான இலக்கியங்களைப் பார்ப்போம். ராமாயணம் (ராமகதை) காவ்யம்;
அதிலும் ஆதி காவ்யமாய் விளங்குகிறது. ஆதியிலேயே ராமகதை வசநமாயல்லாமல் காவியமாக எழுதப்
பட்டது. வைஷ்ணவர்களுக்கு உயிர்நாடியாய் விளங்கும் திவ்யப் பிரபந்தம் தமிழ்ப் பாடலாகத் திகழ்
கிறது. பூர்வாசாரியர்கள் அருளிய ஸ்தோத்ரங்கள் யாவும் சுலோக ரூபமாகவே உள்ளன. இவற்றில்
ஸ்ரீராமாநுஜர் ஒருவர் மட்டுமே தம்முடைய பெரிய ஸ்தோத்ரத்தை கத்யமாய் வசன நடையில் அருளிச்

செய்தார். அவருடைய கிரந்தங்கள் பாஷ்யங்களும் வாதங்களுமாக இருப்பவை கூட கவிதா ரஸம் நிரம்பியவை. யாவருக்கும் கவிதா ரஸம் கவிதையான செய்யுளில்தான் பக்குவமாகிறது. ராமாநுஜருக்குள்ள கவிதா ரஸம் பலருக்கும் அரிதான (வசன நடை) கத்யத்தில் அமைந்தது. ராமாநுஜருடைய கத்ய த்ரயம், அதிலுள்ள பகவத்வர்ணநம் முதலியவை தனி அநுபவம்; தனியாக ஒரு பெரிய கட்டுரை எழுதி அனுபவிக்க வேண்டியது.

கவியின் பாட்டாக அமைந்த பாடல்களில் ஊன்றி அநுபவித்து முக்குளி போடுபவர்கள்தான் பாக்யசாலிகள். ஆழ்ந்த படிப்பும், ஆராய்ச்சி நிறைந்த வாழ்வுமுள்ளவர்களே கவிதா ரஸத்தில் மூழ்கிக் கரையேறுவர். கவிதா ரஸாநுபவம் இயற்கையாக அமையப் பெறுதவர்கள் ரஸிகனான வித்வானிடம் சென்று கேட்டு ரஸம் யாதென்று உணரவேண்டும். இத்தனை காலமும் நமக்கு பெருகி வந்துள்ளது காவ்ய ரஸம். இந்தக் கால வெள்ளத்தை சற்றுப் பின்நோக்கி ஆராய்ந்தால் மநுஷ்ய வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி ராஸிக்யம் இரண்டோடு அதை அழித்துவரும் சோம்பலையும்கூட நன்கு உணரலாம். வைஷ்ணவ தத்வத்தில் சரம சுலோகம் என்பது பெரிய மந்திரம். அது வராஹ சரம சுலோகம் ராம சரம சுலோகம் கிருஷ்ண சரம சுலோகம்—என மூன்று. வராஹநாயனர் வார்த்தையை விட ராமனுடைய வார்த்தை மிருது; அதைவிட எளிதாகிறது கண்ணன் (கீதாசார்யன்) வார்த்தை. திவ்யப் பிரபந்த பாடல்கள் யாவற்றிலும் ஆண்டாள் திருப்பாவை கீதா சரம சுலோகம் போன்றது.

வையம் குருடன்றே மாமறை நூல் பொய்யன்றே
அய்யனுரைத்த தமிழ் யாரறிவர் — வையத்துக்கு
ஊன்றுகோல் எந்தை எதிராசர் உத்தரித்த
மூன்றுகோல் காண்பதற்கு முன்.

ராமாநுஜரைப் பற்றி பல பாடல்கள் பல பல ஞானிகள் பாடினாலும் இந்த ஒரு வெண்பாவைக் கொண்டே ராமாநுஜரை நாம் எப்போதும் ஸேவிக்க வேண்டும்.

திவ்யப் பிரபந்த வியாக்யாநங்களில் ஆங்காங்கு ராமாநுஜர் காட்டின அர்த்த விசேஷங்கள் கலந்துள்ளன. அந்த அர்த்த விசேஷங்களை அநுஸரித்தே பிற்பட்ட ஆசார்யர்கள் பல வியாக்யாநங்கள் எழுதினர். வைஷ்ணவப் பயிர் நன்றாக விளைந்து இன்றைக்கும் உலகம் விஷ்ணு வைபவத்தால் வாழக் காரணம் ராமாநுஜர் ஸூசகமாகக் காட்டிக் கொடுத்த அர்த்த விசேஷங்களே.

ராமாநுஜருடைய பெருமையை இப்படிச் சொல்லுவது அநுபவிப்பது அவருக்கு முற்பட்ட நாதயாமுநாதிகளான பூர்வர்களைக் குறை கூறியதாகாது.

நாநல மென்னும் நலனுடைமை அந்நலம்
யாநலத் துள்ள தூஉம் அன்று. — என்று குறள்.

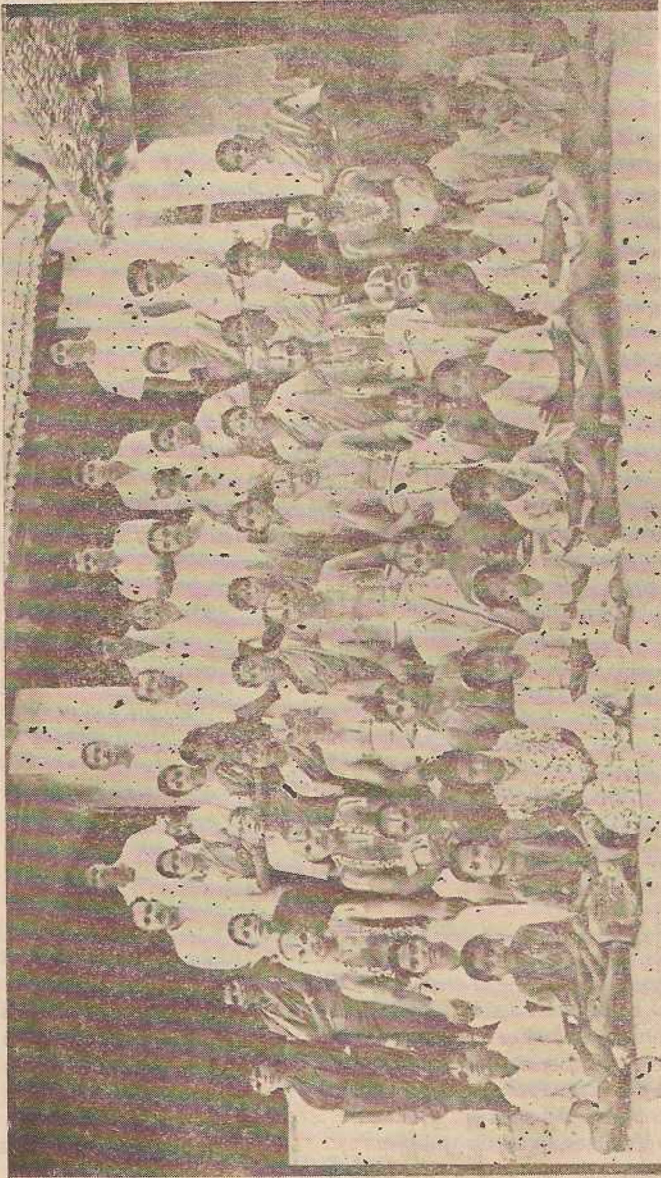
இதனை மெய்ப்பிக்கப் பிறந்தவர்கள் சிலர். மஹாவித்துவான் அண்ணங்கராச்சார்ய ஸ்வாமி நாநலம் படைத்தாரில் ஒருவர். படிப்பு பேச்சு எழுத்து—என்ற முத்திறமும் அவரிடம் முதிர்ந்து காண்கிறது. திருப்பாவையை அவர் இதுவரை முப்பதாயிரம் தரம் பல கோஷ்டிகளில் கோயில்களில் ஸேவித்து முப்பது வருஷத்துக்கு மேலாக பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானாரின் வியாக்கியாநங்களை விளக்கி உபந்யஸித்த அநுபவம் உள்ளடங்காமல் ததும்பி வழிவதாக 5, 6 விதமாய் வியாக்யாநங்களும் தாமே எழுதி வெளியிட்டாயிற்று. அவற்றிலிருந்து கடைசியாகக் கிளம்பியது திருப்பாவை ஜீயர் என்னும் கிரந்தம். திருப்பாவையைப்பற்றி ஸ்வாமி யெழுதிய கிரந்தங்கள் அதற்குப் பல ஆபரணங்கள் அணிவித்தாற்போல, இப்போது கடைசியாக எழுதின திருப்பாவை ஜீயர் என்னும் கிரந்தம் பொன்மேல் பூ வைப்பதாக ஆபரணமணிவித்துப் பூ சூட்டியதாயிற்று. திருப்பாவை முழுவதையும் ராமாநுஜ வைபவமாக அமைக்கும் இந்த நூல் ஆண்டாள் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காகவே பலித்தது.

சமீபத்தில் சென்னையில் ஒரு வித்வானிடம் உபந்யாஸம் கேட்டேன். திருப்பாவைக்கு மார்கழி நோன்புதான் லக்ஷ்யம். அது சரணாகதி சாஸ்திரம். வேறுவிதமாகச் சிலர் சொல்லுவது பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்துக்கு ஒவ்வாது — என்று போயிற்று உபந்யாஸம். இது அண்ணங்கராச்சார்யரைத் தாக்கும் பேச்சு என்றே உணர்ந்தேன். இது அந்த வித்வானுக்குள்ள பண்டிதக் காய்ச்சலும் மறதியுமாகிறது. திருப்பாவைக்கு நாலைந்து வியாக்யாநங்கள் உண்டு, அவை அனைத்திலும் ஒன்றையே யாவரும் சிறப்பாகக் கொள்கின்றனர். அண்ணங்கராச்சார்யரும் ராமாநுஜர் ஸ்தாபித்த ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளின் ஒரு கிளையான அஷ்டதிக் கஜ பரம்பரையில் அவதரித்தவர். அவருடைய வித்தையை அவர் பேச்சுத் தவிர புஸ்தகங்களாலும் பத்திரிகைகளாலும் அறியலாம். அவரைத் திருமங்கை மன்னனையும் உடையவராயும் நம்பிள்ளையாயும் மணவாள மாமுனிகளாயும் மதித்து பல்லாண்டு பாடுகிறவர்கள் பல்லாயிரவர் உண்டு. அழகெனும் அழகும் ஓர் அழகு பெற்றதே — என்றபடி ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலுக்கு அழகு செய்தவர்களில் அண்ணங்கராச்சார்யரும் ஒருவர். (V. S. வெங்கடாசாரியர். விட்டலாபுரம்)

உபஸம்ஹாரம்.

இந்த ஸ்ரீராமாநுஜன் ஸஞ்சிகை இங்ஙனே அமையுமென்று நாம் எதிர்பார்க்கவில்லை. "துர்விஜ்ஞாந ஸ்வஹ்ருதயமஹோ தைவமத்ரப்ரமாணம்" என்ற பாதுகாஸஹஸ்ர ஸூக்திப்படி தைவ ஹ்ருதயமே ப்ரமாணமாக முடிவுபெற்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் **ஸ்ரீகாஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியன்.**

இதுவும் கிருஷ்ணகிரியில் நடந்த கோஷ்டி.